

בינה

ויקרא

יודעי

אזינו חזר תאמר שהעולם הזה צלל מנחיה עד
שהליץ עליו וקצת ואמר לו חני הוא צעל
העולם עיי"ש בדברי המדרש פ' (לך) :

ובן צעקדט כאשר לוהו הש"י קח כל את צנך
וגו' והעלהו שם לעולה ולא כאמר לשוחטו
רק להעלהו. לא רלה להצונן ולקח צנו יחידו
שאהבה נפשו לשוחטו ולספוך דמו כמים לפניו
ית"ש, עד שקראוהו מן השמים שני פעמים
אזרחם אזרחם עד ששמו חל תשלח ידך, לא
לויחיד רק להעלהו לעולה ולא לשוחטו, ופייסו
הקצ"ה והזמין לו חיל, ואמר צכל עשיתו יחי
רלון כאלו עשיתי זה עם צני כמזכר צמד"ר,
זה שכלמר והנה חיל אחר חידת אחר אין לו
הצנה, רק לפענ"ד מורה לנו החורה אשר ה'
שזה חללו צנו ג"כ כמו חיל וזהו חיל אחר,
וכצו רחמיו לעשות רלון קונו, כה ה' דרכם
של אזוחיו קודם מנחן חורה וקיימו כל החורה
קודם שכינתה צמ"כ, וזה לזכות לצניח' אחרים
ע"ע :

והנה כי כן אחר יל"ע כאשר הראה הש"ה
נפלאותיו לחיצת הצני' ונחן להם מורמו
הקדושה ולוה להם על צנין המעבן צית מחננה
לדור בהחטאים וה' נקל דעתה ישראל עם
קדוש אז לנעול הנפש את הצצר צמ"כ צפועל
מונש, אז קרא חלקים צמ"ה למשה רבינו ולויה
להם צדק זה, אדם (מעלהו גדולה מאוד
כטורע) כי יקריב מבם קרבן לי"י כאשר ירלה
להקריב קרבן, אין רלוכי שהחדם ימקור נפשו
לי"י. רק מן רבהמה מן הבקר ומן הצאן
תקריבו את קרבנכם, תצילו קרצנות ויהא
לרלון לפני י"י כאלו תקריבו את עצמכם :

אדם כי יקריב מבם קרבן לי"י מן הבהמה
ש

ויקרא אל משה וידבר י"י אליו. יש לומר
עפ"י סיום הקדמה שלפניו פ' פקודי
ולא יכול משה לבא אל אוהל מועד כי שכן
עליו הענן, רידוע אשר צעצור עצירות של
הרשעים והצלים המוכועים נחגשם ונחנצה
האוויר, וגורמים אשר גם לדיק הדור יפול
ומדרגתו לפעמים חלילה, זה צכל דור ודור,
ולכן מועל על חממי הדור להגן צחפילתם שלא
יחטאו צני דורו. והנה צחי' משה צכל דור נק'
לדיק הדור כענין שכלמר משה שפיר קאמרה,
זה ולא יכול משה לצא אל אוהל מועד כי שכן
עליו הענן צעצור עונות הרשעים, אעפ"כ הש"י
מחמת חיות הדיק מעורר רלונו להקריבו חליו,
זה ויקרא אל משה עכ"ל למשה קרא י"י
להראות חיצו וידבר אליו :

אדם כי יקריב וגו'. קשה למה לא כחי' צחורה
מקודם ליווי להקריב קרצנות כמו שאר מלות, ומחליל חיכך אדם כי יקריב
וכי מחין ידע האדם להקריב צלא ליווי י"י.
והנראה לי צזה דהנה האצות הקדושה' הנה היו
הולכים צמ"כ צפועל מונש, והאחד ה' אזרחם
אזינו הראשון קצא קרישא חסידא קרישא, והכניס
ח"ע צסכנה, וס"צ הללמים צכדי להחזיק אמונה
חלקי עולם, עד שזרקו אותו לכצנן האש והש"י
חלילו. והנה עשה שלא כדת כי לא לווחה החורה
להכניס את עצמו צסכנה גדולה צעלמו רק צאם
צזדנן לו מחיוצ למקור נפשו ולקדש שמו, (ואמח
שירוע אשר אזרחם אזינו הפקיר ג"כ נפש רוח
וכשמה שלו לכצנור יח"ש. ואמר דעתו מועצ
שלא יהי' לי חלק ונחלה לא צנה"ו ולא צנה"צ
ורק שיתקדש שמו ית' לידע ולחודיע שים משגיח
צעולם והוא הכל יכול, אחר צצא לידיעה
אמיתית מליאת הש"י בדברי המדרש שהי' אזרחם

יודעי

צו

בינה

יז

יוד. מרומו לפי עכ"ד מה שהקשה צנ"ט, הלא
הכהן הידוע הי' ב"כ לרי"ך לשמש צד' צגדים
ואמאי אינו מצוהר צחורה כ"א מרו צד ומכסי
צד, ואמר צנ"ט והוא הדין למלכפה ואצנע,
וקוסיא גדולה לבחז מלכפה ואצנע ואדע ב"כ
מ"צ ומ"צ. ואמר כבוד מרן אלמ"ו אשר מלכפה
ואצנע הוא אין מן הלוך לבחז כי אפילו
איש ישראל פרטי זלכחו לעצורה לרי"ך ליתן
כובע על ראשו ולחזור צחורה, שלא יהא לבו
רואה את העורה, והעדילה הפרוכה לכס צין
הקודש וצין קודש הקדשים, וצפרע רבה צצורה
עכ"ד. וזה לפענ"ד מרומו צק"ח מרו צד ומכסי
ס"ח יוד יהודה חסה יודוך אחיך חנוס יוכחן
דמחקרין יהודא"ן על שמך לחן הקושיא של
הגמרא שמלכפה ואצנע לא לרי"ך לבחז :

פרשת שמעוני

וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם
וגו' ויבא משה ואהרן אל אוהל

מוער ויצאו ויברכו את העם. ידוע אשר כל
דך הלדיקים צצורהם הכל צדך רצו"א
ושו"ב והנה צזמן אשר הלדיק הולך צעולות
עליונים ציחודים גדולים צהפצעות הנשמיות
פכים צפכים, ואז מקבל הלדיק השפצתו מנצחי
מרומים, כידוע עפ"י כחצי מרן מעי ולא מעי
אזי הוא פכים צלחור מצני דורו. ואין ציכלחו
להשפיע לצני דורו, וכאשר צא לחוך הזמן מלא
וגדש, אזי מהפך פכים צפכים לצני דורו ומשפיע
עליוס צעין יפה כל מיני השפצה וזה אמר
הכחצו וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם
ואמר הכחצו כיכל צרכס ויבא משה ואהרן אל
אוהל מיער שהחצקו ועלו למקום הקודש
צהפצטו בגשמיות ואח"כ ויצאו אל העם ויברכו
את העם :

ויקרי ביום השמיני קרא משה לאהרן
ורבניו וגו'. לשון ו"י על בקרא משה
לאהרן ולא שמש צעלמו צכ"ג והי' מה שהי' .
עד עת קן ולא יגדל כבוד י"י צכצור הצית
ומשה יעצור עצורה כהונה גדולה [כי אז הי'
מעלת הלויס על הבהנים ככודע] :
ויאמר

יש להצין מה דכתיב צח"כ כמה פעמים אדם,
וכראה לפענ"ד דהנה מן הקסם צאס לא חטא
אדם הראשון הי' ענין הקרבה קרבן צלופן אחר
כענין מלאכים צדך רוחני כמאמר הש"י
דצרים אחי מנצק, לזאת כתיב מקודם אדם
כלומר שצצלי חטא אדם לרי"ך להיות החיקון
על דרך זה כי יקריב קרבן ליי" מן הבהמה:
אשר נשיא יהשא וגו'. ידוע מה שאמרו
רו"ל על דוד שאלמר צו ויי" עמו וכי
אפשר שדוד חטא מי שאלמר צו ויי" עמו וכי.
מכל זאת כודע אשר מי שיי" עמו אינו עלול
לחטא. והנה צצין לפי"י מה שאמרו כל גאה
חוטא צעצור שאין אחי והוא יכולין לדור כידוע
אשכחן את דכא. וזה לפי דעתי אשר נשיא
צאס יהי' לאיזה איש הסכסאות וגאות ח"ו
יהמא יוכל לצא לידי חטא, ויראה לחןן חיקך
צחצונה שלימה. וזה צאפשר מרומו אשר נק'
שצונה צמקוס צינה המאשרינו כידוע מכתבי
האריז"ל :

ונפש כי תחמא ושמעיה קול אלה והוא
עד או ראה או ידע אם לוא יגיד
ונשא עונו. עיין צזהר הקדוש כפס כי החטא
חמה אחי איך ילאה לחטא הלא ושמעיה קול
אלה הלא שמעה השצונה שמשציעין הכסמה
קודם שירדה לעוה"ז חתי לדיק ואל חתי רשע
ועצרה הכפס על השצונה, וזה כראה לפע"ד
והוא עד הקצ"ה הוא עד על כל מעשה צני
אדם. או ראה, על רוב ההמון הוא עד צראי
על העצרות אשר עצרו צנלוי, ועל הלדיקי אשר
אפשר מידי ההקורים לא כפקו כאלמר או ידע
כי הוא צעלמו היודע מחשצות אדם אם לוא
יגיד כאלמר מלא צוא"ו וא', וזה אם לא יגיד
צאס לא יראה חלילה לסגיר ולהסתרות על עינותיו
ונשא עונו כפשוטו. ובאם לו יגיד צוא"ו והוא
מודה ועוזר ירוסם צדך כושא עון ועינר על
פסע והצן :

פרשת צו

ולבש הבהן מרו בר ומכסי בר ילבש
על בשרו. מרו"י ב"ד ומכנס"י ס"ח

ה

יודעי

שומרי

בינה

ומעתה יזון צרייחא צה"כ על פסוק ה"ל, אחר להם נוסה לישראל אותו ילד הרע העזירו ומלכום ותהיו כלכם ציהא אחת ובעלה אחת לשרת לפני המקום כשם שהוא יחיד

ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יי' תעשו וגו'. המפורשים נחקשו זה הפסוק וזה הוא הדבר, ופירש"י על הקרבת אהרן לא שייך לוור העשו ועיין בזה"ל, וכרא' לוור זה דהנה קורס כתיב קח לך עגל צן צפר למזבח ופירש"י להזדיע שמכפר לו הקד"ה ע"י עגל זה על מעשה העגל וכו'. והנה ידוע

יה**בינה****שמיני****יודעי**

קרצו. וכודע מזה גדול"ם שצח קודש אשר צרח
צשקח ימים וציום השציעי שצח ויכפש. וצזה
מחורץ מה שהקשו המפורשים כנודע אחמי שלא
קראו צכל שנה יום העשירי יום הגדול מפני
הכס. ולפי מ"ש ח"ס כי הכוונה ה' דוקא על
ש"ק שלפני יליאת מלכים לראות גדולה שצח
קודש זכר למעשה צראשית וזכר ליל"מ. ונקרא
מיל"מ צפירקוס שצח הגדול. גדולת שבת
קודש ומצין :

לחג הפסח

רמב"ם הלכות חמץ ומלה פ"ז הלכה י"א.
החרוסה מלה מוד"ס זכר לטיע. עיין
צלח"מ שהקשה דכאן פסק כראצ"ל, וצפי' המוסכה
כתצ הרמז"ס שלראצ"ל מוצרכין אחרוסה ואין
הלכה כמיהו, ולפענ"ד יש לייסצ עפ"י המוסחר
צש"ס (פסחים קט"ז). דספיקא אי זכר לטיע
או לחפ"ס הלכך לריך לקהוי' ולריך לקמוכי
מוספיקא וכן פסק כאן רציו. ח"כ ח"ק אס כימא
מלה חעפ"כ אין לצרך כיון דמוספיקא עושין
קהוי' וקמוכי ויש לומר שאחד מוצטל לשני כיון
שאחד רסיה ומצטל למלוה, רק לראצ"ל עלמו
דפשיטא לי' דחרוסה או שהוא זכר לטיע או
כח"ד לחפשיטא פסיר כתצ הרמז"ס צפי' המוסכה
לדידי' דלריך לצרך. ועי' כתצ ואין הלכה כן
היינו שאן הלכה כן לענין הצרכה. ולא שאין
הלכה אלא כח"ק כמו שהעתיק הפר"ח רק מלה
הוא, אצל לענין הצרכה לדין דמוספיקא לן
ועצדין חרתי ואס יש רק ספק אס מוצטל
זח"ז הוה ספק צרכה להקל ומוס"ה לא זכר
סלריך לצרך ככלע"ד :

שמו"ר את חודש האביב וגו' מה שנקרא
אבי"ב נראה עפ"י דליחא צהשוצח
סרי"ף והוצא צס' יעיר אהן מערכה א'. שאלה
מפני מה אמרו חכמים יש אס למקרא ולח
כאהר אב ומה שאמרו צכין אב ולא אמרו
אס. ואמרו צח קול ולא אמרו צן קול, והסצי
סרי"ף ז"ל צצנוקוס שעושה אותו סדצר עיקר
ללמד

יחירי צעולם כך סהא עצודחכס מיוחדת לפניו
וכו', ויחכן ספיר לפי דצרכו. וסהיו ציראה אחס
צעלה אחס שסדעו (אחר הכפרה של סחא העגל)
אשר כל סחרי"ג מלות וכל עצודחכס על סהחדות
ככלל צאכני ולא יחי' לך וחלילה לעצור אפילו
על מלה קטנה כי סכל אחד וכאלו פמנו ח"ו
צאכני ככ"ל, ראה כז מה סכחצתי צמוסכה
צפסחים צדצרי סחמי' או מטייל לים ומצין כי קלרמי:

לשבת הגדול

טעם סקורין שצח שלפני הפסח שצח הגדול.
צצר אמרו צזה סחמיס הקדמונים כל אחד
צרוח קדשו, וכ"ל לומר כפי אשר סחני י"י,
צחקס לפרש הדקדוק צסדר הקידוש צמעלי
סצחא. אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו
ושבת קדשו באהבה וברצון הנחילנו סכל
צלשון נסחר. קדש"ו סנחיל"נו. ואח"כ כאשר אנו
מוכירין סחלה למקראי קודש זכר ליציאת
מצרים, אנו מוצרים היקף צלשון נוכח. ושבס
קדשך באהבה וברצון סנחילתנו. והנה אמרתי
דדרך פשוט כי ידוע אשר שצח קודש הוה זכר
למעשה צראשית וגס זכר ליליאת מלכים. אולם
מהזכרון של מעשה צראשית עדיין לא נחצטס
סס שצח קודש לכל צאי עולם, כי המוספלספס
סר"ו היו אומרים דצעחס המוסיפת עולם קדמון
וכדומה צאפיקרחס סר"ו. אמנס כאשר ראו סכל
סידור המערכה ציליאת מלכים אזי כולם יעירון
ויגידון על קדושת שצח קודש. אי לזאח צסדר
קידוש היום מחלס כאשר אומרים רק זכר
למעשה צראשית אנו מוצרים צלשון נסחר לפניו
יס"ס כי עדיין לא נחגלה מוולכו לצי עולם.
ואח"כ כאשר מוכירין זכר ליל"מ אנו מוצרין
צלשון נוכח לפניו יס"ס, וזה לפענ"ד סהא
הקצ"ה צלקיחס ססה וס"כ מוס"כ גדול סה"ר ראס
המזלוה וצחוקק סחול לסרלות סידור המערכה
דוקא צסצח קודש. וס ה' הוראה עלומה דוקא
שצח אחס קודש יליאת מלכים. להרלות לסס
חידוש העולם ואשר הקצ"ה הוה סכל יכול. ומזה
נודע כי הוה סצורל הוה סיולר לחיבת יסרלל עס

יודעי

לחג הפסח

בינה

מזכר, ג' צאס כחיצ לדורותיכם, חקת עולם למה לי, וכו' לפי הידוע אשר הקצ"ה נתן שכל זכינה לאדם היינו שעי' איזה שכל שפועל צמחצחו מחצונן זו עוד מושכלות וממליא שכל מהמושכל כבר, ועי' החכמה וזכינה שצאדם הוא מחצונן שכל החכמות שצעולס כמו חכמת הטבע ושאר החכמות. והנה כל החכמות שצעולס (זולת חכמת התורה) הם צחקירת הטבע אזל המושכלי צחקמת התורה צחו"צ שלו הוא למעלה מן הטבע. ע"כ ישראל עס קרצו המה למעלה מן הטבע להיוחס בני תורה שכולס שמועו צסיני אנכי וכו'. ע"כ לאמר ועצרתם את י"א וגו' והסירותי ממלה מקרצן מצלי צקשת רפואות עצמיות וכן צעצע הפרכסה את צחקותי תלכו וגו' ונתתם הארץ יצולה מצלי צקשת תחצולות להשיג שדה שמימה וכן שכל העניינים והנה הגם שכוונות התורה לנהוג צמנהגי דרך ארץ דהיינו מרישה וקלירה ונתתם רשות לרפוא לרפאות הוא הכל כדי שיהא מלוצע ההשגחה צעצע צכדי שיהא עולס הנסיון אזל שום פעולת הטבע לא תפעול צולת השגחת הצורה והוא תשקד המערכות הטבעיים ככלונו והכל ע"י תפלות ישראל, וזה הי' הכל ציליאת מלרים שהיו כופרים צהשגחה ואמר פרעה לא ידעתי את יי' כי מסר הכל למוערכות ככצי השמים וכסיליהם. לפיכך ליה הקצ"ה ליקח מלה שהוא צכור המצלות ולשוחטו צעי' לחודש ניסן צחוקק המזל להכניע המזל תחת ישראל מקצלי התורה לידע ולהודע כי הוא הכל יכול והטבע מושועצד תחת התורה כבודע כלזם:

והנה הלייוק של חודש ניסן הוא ישימחו "השמים והגל"ה ארץ השם כסדרן המרמז על מדת המסד אשר השמים והארץ ירכנו לשמו צשמחה וגילה צעצור רחמיו וחסדיו כאז רחמן. ולייוק חודש חשירי הוא והיה שלא כסדר מורה על דיעים. וישראל קדושים ממתיקים צרחמים עי' השופר, ותפילות היום, וזהו והי"ה היום הזה היינו עצורת היום הזה אכילת מלה וסיפור יליאת מלרים ושאר עצורת היום יהיה לכס הממקה לחודש חשירי שנקרא צברון וזכיון תרועה

ללמד ממנו דבר אחר קורין אותו אב. וזה שאמרו יש אם למקרא הואיל ואין למדין ממנו לדברים אחרים אלא להודיע על מה קומכין על הקריאה או על המסורת לזה נקרא אב עכ"ל. ועפי' זה יונח קריאת שם חודש ניסן צסס אביב. דהנה שכל חודש מאיר לייוק אחד מי"צ לייופי הוי' צלייופים שונים שלא כסדרן וצחודש ניסן מאיר הלייוק כסדרן ישימחו "השמים והגל"ה הארץ, וכולו רחמים וחסדים, ועי' תפילות ומעשה הלידיק' כיחקן שכל חודש הלייוק שיהי' ג"כ רחמים כסדרן כלייוק הראשון של ניסן, וזה אביב"ב אב י"ב אב כמו שמורה חיצה אב ככ"ל ללמד ממנו על חודש צחודש להאיר הלייוק כמו חודש הראשון הזה ניסן:

ויאמר כי אהי' עמך וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם מצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה, נראה שהי' זה צחינה הש"י לישראל צאהנה גדולה ויחירה צהיות שגאולה מלרים הי' שלא ע"י מעשינו. והשי' רלה שמ"מ יהי' נחשצ כאיתערותא דלחחא שלא יהי' נחמא דכסופא, אמר כן צהוליך כו' תעצדון את האלקים שסוף מעשה צמחצנה תחלה שמה שיעצדו אח"כ הוא הצורס הגאולה:

הוא הלילה הזה לי"י שמורים לכל בני ישראל לדורותם. צמד"ר צראשית (פ"ג ו') ויקרא אלקים לאור יום ולחושך קרא לילה, ולחושך קרא אלקים לילה לא כחיצ כאן מכלן שאין הקצ"ה מייחד שמו על הרעה ציי"ש, וז"ש כאן הוא הלילה הזה לי"י מה שייחד הקצ"ה כאן שמו אלל הלילה דכחיצ הילה הזה לי"י. מוסר שמורים לכל בני ישראל לדורותם ואין הלילה הזה רע רק טוב:

והיה היום הזה לכם לזכרון, ותגותם אותו חג לי"י לדורותיכם חקת עולם תתגוהו, הספיקות רבו א' חיצה וחי' לכאורה מיותר, צ' היום הזה מיותר שלא ממנו

יז

בינה

לחג הפסח

יודעי

חטאת וכדומה. וכן אחת צמור לר"ח דמי שקורא צמורה צפ' עולה יאמר יהי רלון כו' כיון שהעוקק צמורה כך הוא המדה דמחשבו כאלו קיים המלוא מה לורך לחפלה, והסמיון כמ"ש האר"ל דקיום המלוא הוא צנפס ומחנק עולם העש"י, ולימוד המורה הוא צמור והוא צמח' עולם היצירה. וא"כ מן הדין שלא יעלה הלימוד כמעשה שזה תלוי בדיוצור צמ' רוח עולם היצירה. וקיום המלוא צפועל הוא צנפס וצנפס'. ונעשה הכי לריך חפלה אשר י"י צמחיו יעלה הקריאה שהוא דיוצור צמ' רוח למעשה. (וכמ"ש מן א"ח זל"ה צמחיה יה"ר בדרך חפלה עקומת שפסיו הוי מעשה, וכיון זה אומרו שיהא ש"ח שפסחוכ'ו היינו עקומת שפסחוכו דייקי הוי מעשה):

וברמז זה פרשנו צפ' לו את אהרן ואת בניו **לאמר** זאת חור"ה העולה היא העולה, היינו שיתפלל ע"ז דמורה העולה שלומד דיני קרבות דהלימוד הוא צמח' רוח צל"ה ככ"ל יהי נחשט כאלו הקריצ צפועל צמח' מעשה המלוא שהוא צנפס עולם העש"י. וכיון זה אומרו וידבר י"י אל משה לאמר' לו את אהרן ואת בניו לאמר'. ולכאורה צ' לאמר לנוה צע'. אך לפי האמור יש לרמז כי לאמר הראשון מורה על הלימוד צמ' רוח, ולאמר השני לרמז על החפלה שהיא צמ' נפס. וזה לאמר הא' שילמדו דיני קרבות, ואח"כ **לאמר** זאת חור"ה העולה היא העולה שיתפללו שיהא הלימוד כאלו קיימו צפועל ככ"ל. וזה שישלמדו צמחיה הגדה ואפילו כלנו חכמי"ם כולנו כצנפס כלנו יודעים את המורה חכמה היא צל"ה וצ"ה צצריה ולימוד המורה היא צל"ה, מלוא עלינו לקפר צמו פה צל"ה מלרים דרך צמח והודאה צמ' עולם העש"י, וכל המרצה לקפר צל"ה מלרים הרי זה מצינח, שזה שאלו מרצים לרצוננו מענין הגאולה לנו מנסיכים הדיצור לצמיחה מעשה להוסיף שנים ידו לקנות את שאר עמו ויגאל אותנו צמחיים צמחה:

מעשה ברבי אליעזר ור"י וכו' שהיו מספר' ביציאת מצרים כל אותו הלילה

עד

חכמה מקרא קודש יהיה לכם כמצואר שם:

וזהו הכלה לפענ"ד וחגותם אותו חג לוי' לדורותיכם חקת עולם תחגגוהו. לדורותיכם כממשעו, ועוד חקת עולם תחגגוהו מהחג הקדוש הזה חג המלוא יהי לחקת עולם לחיקון על היום הזכרון האומרים היום הרח עולם, והמשכיל יצ"ן יהי לרלון אמרי פינו אמר:

היום הזה לכם לזכרון, ר"ח הרופא לשצור לז', הוא הוא השם העוז ירפא לצצות הנשצרות לנחם אוחנו ויגאלינו גאולה עולם כמו שגאל אוחנו צמלרים צצ"א:

או יאמר כי ידוע אשר צל"ה הזמחיה' גמר וסוף של עמלק לצצור מן העולם לצעלו מכל וכל צמור הלילה הזה, וכמ"צ צס"ח הזה לכם לזכרון ס"ח המן שורש עמלק זכור את אשר עשה לך עמלק:

ואפילו כולנו חכמים כולנו נבונים כולנו יודעים את התורה מצוה עדינו לספר ביצ"מ. לכאורה לשון אפילו אינו מוצן הכי חכמים יפערו מזה. רק כאשר ידוע אשר מהראוי למעט דיוצורים כל מה דאפשר ואפילו שיחנק של חלמידי חכמים הלריכין לימוד ג"כ מהראוי למעט כל מה דאפשר. אומנם צל"מ אשר מעורר שומח. ונעשה פה קח להמליץ עוז לפניו יח"ש צפורקא דמאריהון. ואפילו הוא חכם ואינו מדבר רק צקולר דצרים צמחה למעט דיוצורים אומנם צל"ה מלרים מלוא לקפר כל מה דאפשר צצריכות:

או יאמר ואפילו כולנו חכמים כולנו נבונים כולנו יודעים את התורה מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח. הדקדוקים צמ צצו ונראה עפ"י מה שכתב הרב הגאון וקדוש מוה' חיד"א ז"ל דיש לחקור מה דחיקנו לומר בדרך חפלה שיהא שח שפסחוכו כאלו הקרצנו עולה וכללו הקרצנו

בינה

לחג הפסח

יורעי

לענין ציזם מלרים ודבר ולא יקמעה צמטעה, ולמה ראינו הצמטעה ואחרי כן ילאו צרכוס גדול לא הספיק הדיבור רק רלה לקיים צמטעה דוקא, ומחנך צגמ' שזה הוא צצקסה מהם שלא יאמר אותו לדיק כידוע. וזה לפי ציד צרוך שומר הצמטעה לישראל שחשצ אה הק"ץ שנה הנחקרים עד' מאות כמו מעשה וזה חסצ אה הק"ץ לעשו"ת כמו עשי'. וצענין הרכוס אמר צצל הגדה והוא שעמדה לאצותיו ולכו שלא אחד צלצד עמד עלינו שיש רשעים הרצה צעולם ופרעה ה' יכול ג"כ להשמיט עלמו וזה ולכן צדין הוא שניטל ממונו שכר הפעולה לקיים ואחרי כן ילאו צרכוס גדול וכימי לאחנו מחנך מלרים יראנו כפלאות כיר"א :

רבן גמליאל אומר כל שלא אמר שלשה דברים וכו' ואלו הן פסח מצה ומרור. ומקשים הלא מפראוי ה' להזכיר מרור קודם שהרי מרידות הגלות ה' קודם הדילוב ספסח הקצ"ה על צתי צני ישראל, ומה גם למה לנו להזכיר ענין מרור די המרידות צשעתו. וי' ירחם עלינו צמורה. וכרחא עפי' המענה חייצ אדם לצדיק על וכו' (צמטעה) כשם וכו'. כי אין צעל הנס מכיר צניקו לעוצחו כצברה רגל פרתו כאשר אמרו רז"ל, וצשייחא שהלכו צדיק וחלה אחד מהם וזה הלך עמם לקוף כפל עליהם לקטים. ורחו צחוס שרעה האים שחלה ה' צפרעות לעוצה לו שיקלל מן הלכטים, וידוע צעל הציה היכן הוא מפקיד אה כליו. והנה ידוע אשר גלות מלרים ה' הכל להוליא הכיללות הקדושים. וזה ה' הצמטעה הרכוס גדול לאצרהם אצינו. והמחיק לעו המרידות ע"י יעקב אצינו אחר היסורין שקבל לער גיזול צנים צמספר מרר צחולם חז"ק כי וחל"ס והנה קלס צקור ויעקב חיס ת"ם הם מקפר מרי צחלם צלא וכו'. וזהו שאמרו יעקב אצינו לא מ' צקור ח"י עיקרה דגופא. מרור צואיו סוד ד' אלפי"ן המלואים דד' אהי, ואם חקיר ד' אהיות ישאר מקפר תם צחשצון מרר והם דיני לאה, ואם כמנה ה' קצדעת יעלו מרור

עד שבאו תלמידיהם וא"ל רבותינו הגיע זמן ק'ש של שהרית. כאשר הצצונכתי מכתצי הרצ הקדוש ומאפעח ז"ע שהלדיקים הללו היו רואים צההאספס יחד להאיר לישראל צגלותן ומהוך הלינה הזה כלשין מקפרים שהוא לשין הארה כספיר ויהלום. וחסו פירושו שהלדיקים הללו היו מאירים לתוך הגלות המוכנה צסם לילה כל אותו הילה כל ימי הגלות לאור כאשר יום חשכה לילה ימי הגלות. וצאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן ק"ס של שחרית צבר השינוי יחוד עליון כמעשה ע"י ק"ס של שחרית צשחר אורו יחגלה צ"צ ציחוד קצ"ה ושכינת' צצ"א :

ברוך שומר הבטחתו לישראל ברוך הוא שהקב"ה חשב את הקץ לעשות כמו שאמר לאברהם אבינו וכו'. והיא שעמדה וכו' שלא אחד בלבד וכו' והקב"ה מצילנו מידם. הנה כחיצ צקרה ההוא אמר ולא יעשה ודבר ולא יקמנה, ואיחא צמד"ר שזה כאמר על הצמטעה יל"ו צרכוס גדול ולצאר זאת דהנה על הקדמות הזמן שלא היו שם רק דד"ו שנה והקצ"ה אמר לא"י ארצע מאות שנה העעם הוא כי לא מחשצותי מחשצותיכם, ומחשצת הקצ"ה כחשצ כמעשה מומס חיקך לכן החחיל חשצון השיעצוד חיקך מצריה צין הצתרים עיין צמ"כ צצדים האלה וחראה פלאות, ועל מה שלקחו רכוס לקיים ואחרי כן ילאו צרכוס גדול כהצו המפורשים העעם כי פרעה ה' לריך להליל עלמו צאם ה' לו השכלה צצצר, כי הקצ"ה לא אמר ועצרום וגו' צארץ מלרים רק צארץ לא להם והרי יש עוד אמותה ציוולם רשעי' ולמה ככנס הוא דוקא צהגר הזה וכהא דליחא צגמ' גיעין צשעת החורצן שאמר צעי לכפורי יד' צהאי צצרה, וכמה אמותה היו משיכילים צצצר, וזה י"ל פי' הקרה שהוא אמר (צמטעה) ולא יעשה היינו שאין לריך לעעש' כי מחשצה כמעשה, ומעשה שאמר הקצ"ה ועצרום וגו' ד' מאות שנה מאותו הזמן כחשצ כמעשה כי לא מחשצותי ככ"ל. ולפי זה כוכל לומר שגם

ב

בינה

לחג המסח

יורעי

זה עשה חלקים, וצמרכזה הקדושה צאורה עשר ספירות קדושות, ועשה כיבוד ג"כ עשר ספירות צמ"ט, ראה כל זהיקיני וזה"ק אשר הרשעים צבוא עליהם יסורין אזי צקול לעקרה המה רועשים ציעש צועשים ציקורין ועושים ער"ש דוי והמה מעוררים דינים עליהם צרשעת לצנס, ואינם מלדיקים הדין וכלה יעשה זהם חונם הלדיקי' המה צונים ועושים מלירוף רעש עשר להכניס צקדושה צקוד עשר ספירות וועוררים צמדותם מדות דקדושה צג' מוחין צאצזה כחמנה וצירא' הקדושה צקוד עשר מעשר. ראה כל צקפר עצורה ישראל מלדו"ו קדוש ועשור המגיד מקאזינין כרפס צקיף הקפר אגרת אשר כחצ הקדוש הכל לרצינו הקדוש והעשור מהו י"י מלוצלין לנחמו ולרפאותו צמפלותיו על חליו ומרחא פלחות צדצרים האלה :

ומעתה צסיפור הנחמד יל"מ צלילה המה אחרי כלות עיקר הסיפור קודם הצרכה אנו אומרים צהלל וצהודל צעש"ר מיני זמר לחקן צכללות וצפרות העשר ספירות מרכזה דקדושה צקוד רפוא לישראל וגם כגף למלרים מ"ע לצעלם. וזה צמענו קע להצבונן דברי מן טעם חמירת העשר מיני זמ"ר ביצא הכל ע"י מעשינו להקדושה :

רפי זה יש להצין, הנה צצרכת ישחצח יש י"ג מיני צצחים סלריך לאומרים צנשימה אחת, והמה כגד יו"ד ספירות צצלירה וג' ראשונות של עש' שעלו צלירה כמ"ס צכוונות מן הארצ"ל. והמה כגד י"ג דברי' סכאמר צציר הסירים. והם כר"ד וכרכום קב"ה וקמו"ן הרי ארצעה עם כל עש"י לצו"ה הוא לשון רבים שהם שנים הרי י' מור' ואהל"ת הרי ח' וראש"י צצמי"ס ג"כ שנים הרי עשר כגד העשר ספירות כחזר לעיל מעי"ן גי"ס הרי י"א צאר מים חיים הרי י"ב וכחלי"ס מן לצכון הרי י"ג.

ובאשר צאנו לכל זה כחצונן אשר אשר עשר מיני זמר אשר הסיפור הכל קידר

מור צא"ו. ולריך להמחיקם צחרוסת שהוא חס רות כי רות ביי' מילוי אדני' כי השורש הוא לרמל ורות זו מנחמת ע"י המוחין שהם ביי' חס כמודע, (עיין כל דצברי מן צפע"ח צהסכל ולו חסכיל) , ועיקר להמחיק דיני ללה זה עיקר הכוונה כדי שרחל תקבלם מנחמתיים שציקר חוונ צלילה המה עם רחל כמ"ס לעיל, אצל ללה לריכה צמירה וכיון שצמירה צפסח ישאר כן חמיר צצאר ימות השנה צקוד מלה צמורה מן המציקין והצן זה, ויכוין כי צמור ככס גדלות שני דאצא דמות דעם צדעת ז"א מ"ה וצ"ן ומסס צכל קו אמצעי והצן הרי נשלם גדלות שני דאצא כולו :

אחר הקדמות כל אלה כראה אשר צכוונה גדולה המכירים המהקת המעירות של מלות מרור להמפדן מר של מלות מרור צקוד יעקב (להא רחל) איס תם יושב אהלים כאשר המצונתי מודצרי מן. ויסע ישראל ויט אהלה מהלאה לעגל עדר מוצר מקוד זוג לאה צקוד עדר מקפר לאה רחל, וזה כעשה אחר סידור פסח ומלה צקוד חצירן דצרי' ועקיומה שפתים הוא מעשה. וזה שגמר רצן גמליאל כל שלא אור דייקי חמירה צפסחיו והוח מעשה. צקוד החמנה צקוד צראשית צמכמתא צר חלקים לעשות להיות חיקון ע"י מעשינו צלילה המה כיום לעוצ לנו כל הימים .

לפיכך אנחנו חייבים להודות להלל וכו' דברי מן הרי יש כאן עשר מיני צצח כגד עשר ספירות צמהס צא מכה למלרים ורפוא לישראל וכל הניסים ע"י הצניה וזהו למ"י טעסה כי הצניה כק' מ"י כמודע, וזה קוד המדות אור גדול הוא הארת ע"ק סע"י צאים המוחין דגדלות כה דצרי מן, וכל לפי קע סכלי צדק אפער כי מה אני לדצד מודצרי' כאלה, כי ידוע אשר רלה הקצ"ה לחכות נשמות ישראל שלא יהא נהאד דכסופא לפיכך צרל אח העולם המה עולם הנסיון שהה" הצחירה חפסית שיוכלו לקבל סכר גם מלד הדין, וזה לעומת

יודעי

לחג הפסח

בינה

פרשת תזריע

אשה כי תזריע וילדה זכר, יש לוֹמַר בדרך רמז לדברי רז"ל צגמ [תענית כג.] שהאשה תפלתה כשעמית יושר כעודל דאצל חלקיה משום דמקריב הנייתא שנותנת לו מאכל, והלדק' קקרח זריעה כמו שאמר הכחוש זריע'ו לכס ללדקה, ואל זה רמז הכחוש אשה כי תזריע תחלה שנותנת הלדקה תחלה, וילדה זכר שהוא מולידה תפלתה כל העוֹצ צצחי' משפיע שנק' זכר כמ"ש צגמ' כרה (פי' המפלת) זכר זה כר לשון פרנסה ע"ש, גם נק' המשפיע זכר כי זכר צחי' חסד :

סידר לנו הצעל הגדה מעצדות לחרות, הוא דבר כולל הטוב, עצדים היינו וכו' ויוליחנו זה אינו מן המניין בהספור. רק אח"כ אנו אומרים מניין לשמחה (הרי א') מאצל ליום טוב (הרי שנים) מהפילה לאור גדול (הרי שלשה) ג"כ להסלים י"ג לחקן לעורר י"ג מדות של רחמים שזכה צ"צ משיעצור לגאולה שזה ג"כ דבר כללי, וכאשר עשה עמנו הש"י צחקו צגלות השרסי צלי' איהערוחא דלחתחא רק למענו יח' שמו, ונתיליד שירה צחי' נוק' צקור איש מוריע תחילה, כן יעורנו הש"י בגאולה חדשה צמחה ע"י מעשינו צחורה וצחפילה איהערוחא דלחתחא וישר השיר צלשון זכר צסיר חדש הללו' צצ"א:

לספירה

או יאמר אשה כי תזריע וילדה זכר, כי זכר מורה על הגאולה העתיד' צחי' אשה מורעת תחלה, ויהי צצחי' אז ישר משה צחי' סיר צלשון זכר לא כמו שהי' צמלרים את השירה צחי' נוק' איש מוריע תחלה, וצ"צ יהי' צחי' זכר גאולה צעווחה בגולה, עולם, ומזה י"ל אשה כי תזריע. כשתחשורר אשה אם הצנים מקור כשמה ישראל ע"י מעשה הלדיקים בדרך קום צחולת ישראל צקור מ"כ וילדה זכר, ולכן אמר כי תזריע מפני שלעתיד יהי' השם יהיה שיעשה משהו'ו יו"ד והשם הקדוש שהוא מניין כ"ו יהי' מנין שלשים צקור מנין יהוד"ה זה אש"ה הידועה אם הצנים כ"י היינו השם יהיה שעולה מנין כ"י. תזריע וילדה זכר היינו שתלדק אותיות זכר לאותיות כ"י יעלה כמנין נזר, זה צקור ועליו ילין נזרו צקור צעורה שעברה לו אמו ציום תחונתו וציום שונחת לצו :

פרשת מצורע

והזרתם את בני ישראל מטומאתם וגו'. דהנה מכל מזה ומזה נעשה עברה וכחר לראש, וידוע שע"י השוזה מאהבה זדויות נעשים בזכות, וז"ש הכחוש והזרת"ם צלשון נזר ועברה את בני ישראל מטומאתם

חזיון

ליל מולאי ש"ק ארבעים לספ"י תרכ"ה. כ"ק אמרו לי הטעם על מה מנהג המדפיסים רוצים ככולם להגות להדפיס שני יודין צמקום שם הוי'. וכלומר לי עפ"י הפסוק יהיה אשה יודוך אחיך, המילוי של יוד הוא ו"ד מנין יו"ד, תמלא הוי"ד ויחיליל עוד יו"ד וזהו יהודה אשה יודוך מן יו"ד יודוך יחיליל עוד יו"ד, וזה אחיך צלשון אחיה, וזה השם הוי'. (וצזה כ"ל פי' הפסוק ואהבה לרעד כמוך אחי י"י טיהא שני יודין צאחיה כמוצן אחי הוי' צזה אחי הוי' צין צצין הרמז הזה, ואיר"ה עוד אשכח פרק זה צרלות השם צרחמיו) :

קרי ה' ארבעה וארבעים לספ"י שום תשים עליך מלך כ"ק ח"ל, צחם חלה חה' אשה צעלנך מלך על הרמ"ח אצרים ושם"ה גידך, לצל יהיו הפקר ח"ו תקיי"ם הגמ' צרכות פרק קמח אם רואה סילרו מהגצר ח"ו, יעקוק צחורה לא נלחו יקרא ק"ש ל"כ יזכיר לו יום המ'. וזהו ר"ת תיש"ם תורה ישמע יום מ'. צודלי ינלח חוה. ואזי הקבל עליך יראה עילאה ויראה תהלה וזה' מלכות על אצריך. ואזי הקבל מלכות שמים שלימה, כ"ו רשומי סנכה לעצרו צמחת לצ צחורה ועצורה צירחת י"י יראה עילאה כלוב צאחיה כן יאמר י"י צרחמיו :

רא**בינה****מצורע****יודעי**

ולזה כרמו יכפר עליכם ר"ת עין לז בל'
מעשה כעפרים ציום הזה צאלמעות החורה
שמרנו צלות יו"ד :

ושמרתם את חקו ואת משפטי
אשר יעשה אותם האדם
והי בהם אמרו רז"ל, ומי צהם ולא סימיו צהם.
וקוסיא גדולה הלא ככל המלות כן ולמה נכתב
רק צעריה. וז"ל עפ"י הגמרא צא' שעלה צלצו
טיכא ופי' צככת מו'. ואמרו הרופאים אין לו
רפואה עד שיעשה מעשה עד יקפר עמה אחורי
הגדר. ואקרו חכמים, ולזה רמזה החורה כאן
שמה שצא לככת מות הוא רק מנחם שנטה
דעתו ולצו להרהר צחרמיות היל"ר ויהא
למעטמותיו אשר דרכיו דרכי מו' ואחריתו מרה
כלענה, אצל אס לא יתן דעתו ויסיר ממשנתו
ולצו מפתיותיו ויהל צו, ויפנה לצו רק לחורה
ולעצורה צודאי חקת המלוא והחורה מצעל
הילר, וממילא לא יצא לידי סכנת מו'. ולזה
נכתב כאן צעריה אשר יעשה אותם האדם ומי
צהם, לענן ידע שאם יקיים החורה ולא יפנה
להרהר כלל צעריה צודאי ומי צהם מי יח'

פרשת קדשים

דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת
אליהם קדושים תהיו כי קדוש
אני י"י אלקיכם. מדרש יכול כמוני ח"ל כי
קדוש אני י"י חקיקם קדושתו למעל' מקדושחכם.
יש להורות מזה מה שידוע שקדושת ישראל הוא
למעלה מקדושת המלאכים, ולזה אמר קדושתו
למעל' מקדושחכם ולא אמר רצותא טפי שאפילו
לקדושת המלאכים לא יגיעו. ולזה אל כל עדת
בני ישראל ר"ת כללית אלילות צריאה ילירה
עש"י שאם ישראל הם קדושים יעלו אור שפע
לכל הד' עולמות :

פרשת אמר

ויאמר י"י אל משה אמר אל הכהנים
בני אהרן ואמרת אלהם לנפש
וגו'

מנומאחס היינו העווכה אשר נעמא ח'
שמהעומאחס ח' נעשה חזר ועטרה ע"י החסונה
הכבדה מלכה :

ואת תהי תורת המצורע. הדקדוק ידועים
צפסוק הזה ע"ן צלות ח' הק'. והכרח
דה' יס שני הכהנות הכהנה נסיית למעלה מן
העצב הכהנה לישראל עם החורה הקדוש' שהיא
למעלה מן הזמן. וגם הכהנה עצמיית המקודרת
מששת ימי צרמית. והנה הכהנה העצמיית
מנומא צלות זי"ן מו"ן כוכבי לכת. והכהנה
החורי' הוא מנומא צלותו' את הכוללים לחיות'
החורה וישראל צי צי' של חורה המה מכריחים
על די החורה את הכהנה העצמיית ומקדדים
המערכות ככדי השמים וכסיליהם לעוצה העולם,
כי ישראל אינם נחונים חמת הזמן והמזל כמו
שאמרו חז"ל אין מזל לישראל, וזה האיש החועל
הוא צממא נופל החת הכהנה העצמיית אס
עוצ ואס רע, עד אשר ישוב ממעליו ויקבל
עליו עול חורה צממית כפס וצנה ילא גם הוא
מחמת יד הכהנה העצמיית, וישוצ להיות חמת
ככפי השכינה, ושם הוי' צ"ה המכהיג חת
העולם צהנהנה ניסית ככ"ל. וזהו כרחא לפרש
זאת חת' חורת המלוע האיש המעורב צטור'
שזה כרמו צמלוע כידוע לריך להשתל צמסוצ'
עד שההנהנה העצמיית נכרמות צלות זי"ן
מזל"ת הדי' חור"ת חת' חמת הכהנת החורה,
ואם יעשה חסונה שלימה אז ציום עפרהו והוצא אל
הכהן הקצ"ה כהן הוא והנהגהו אחר החסונה
מי"י המהרה כל היות צממים ואין לך דצר
שעומד צפני החסונה :

פרשת אחרי

כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם
וגו'. אמרו חכמינו ז"ל עין רואה לז
חומר כלי מעשה גומרים, ויום הככד הלה
מעוחד לקדש השיעור קומה צמסונה עילאה
חסונה מלכה. והנה כל העצורה של ישראל
לקדש אצרי הנוק לריך להיות רק עפ"י החורה

יורעי

אמר

בינה

לשלם כי ידוע מה שהסבירו הקדושים להכהן גדול ככ"ל ודפח"ח :

פרשת בהר

והייתה שבת הארץ לכם לאכלה, נחלה
 עפ"י המדרש שבת טען לכולם נחת
 צן זוג ולי לא נחת צ"ל. הסיצ הקצ"ה להשבת
 ישראל יהיו צ"ל. והנה אכילה נק' צסס זיווג,
 כי אם הלחם אשר הוא אוכל. והוא והייתה
 שבת הארץ לכם לאכלה שבת יהי צ"ל של
 ישראל עם הקודש לייחד יחודין עילאין קדישין:

פרשת בחקתי

אם בחקותי תלכו וגו' ונתתי גשמיכם
 בעתם ונתנה הארץ יבולה, יש לרמוז
 מה שצפ' והי' אם שמוע כחצי ונתתי מטר
 ארצכם בעתו יורה ומלקוש. ונכאן כחצי
 צעתם ויורה ומלקוש לא כאמר, עפ"י אמרם ז"ל
 לא בשאני נכתב אני נקרא צחיט קרי
 וכחצי. הכתיבה לוהיות הוי' ונקרא צדק (קוד
 חורה שצכתצ ותורה שצצ"פ, הסס הוי' מליד
 חורה שצכתצ ותורה כינתה אחר כ"ו דורות מנין
 סס הוי'. וסס אר' מליד חורה שצצ"פ, ועד רצ
 אפי' אחר חתימת התלמוד ה' ס"ה דורות מנין
 אר'. ופרשתי זאת צפ' יחרו צפ' וכל העם
 רואים עיי"ש). והאדם לריך לילך צדרכי הסס
 צקוד והלכת צדרכיו. זה קוד החקיקה (כאשר
 ידוע צמחוקק צמסענותם עיין צר"י הקדוש)
 והחקיקה קוד הכתיבה הוא הסס הוי' צכתיצתו
 הוא רחמים גמורים. וזוהי יש לפרש אם בחקותי
 תלכו צקוד החקיקה שהוא סס הוי' שורס רחמי'.
 אזי ונתתי גשמיכם בעתם צקוד ממי' ומחס
 צרחמי' רצ"ה שהיו צמחמי' סיחמי' הקצ"ה לכם אההגוף
 (היינו גשמיכם) לעתיד צעת החמי'. וזה בעתם
 ר"ה בצא עת תחיית מחים, ויוצן ג"כ והארץ
 חתן יבולה מה שאתה מוציל לה ככ"ל, (אצל
 אם

וגו'. יש צמקרה צזה כמה פעמים אלהם חקר
 וכמה פעמים מלא, י"ל צכאן אלל הלווי של
 קדושה יתרה לכהנים כחוצ אלהם חקר צלה
 יו"ד לרמו צר"ה הרי את מקודשה לי. ידיס
 מוכיחות צין ותחצונן :

אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת וגו',
 אמר ואמרת י"ל אמור אל הכהנים לצל
 יעלה על לצס ח"ו ח"ה גדלות צעצודה הקודש
 כי לא צעצור גודל מדרגתם כיתן להם הקדוש'
 יתירה מצני ישראל, רק צעצור כי הס צני אהרן
 קדוש י"י והיא צלדקתו זכה לה, לזאת אמור
 להם שהנה צני אהרן. וחח"כ תאמר חמייה
 אחרת, ואמרת חניהם לנפש וגו', סירחא כל
 אחר ואחר לקדש עלמו לצעודה כפי כמו ג"כ
 וזה ללמד מוסר לצאי עולם לצל לסמוך סלדקת
 אצותיו וחכותם צלצד יעמוד לו :

ואמרת אלהם לנפש וגו', יש לרמו עפ"י
 הלכותי חורה פרשת ויקרא לפרס
 מה דחיתא צזורה דעת מי שאומר שחעא כדצ
 אציחוא ה' שלא נעלו עלה מאציס, היינו
 מיקוד אצ"א, כי כו"א היו חקוכי ארס קדמחא,
 וזה אנחנו שמאים לנפש אד"ס ארס קדמחא,
 וזהו אמור אר דבהנים לרדמות סקחו עלה
 ודעת מיקוד אצ"א, ולחקן חקון ארס קדמחא,
 וזה ואמרת אליהם לגפש לא ישמא שלא
 יגיע סיחמר עליהם אכחמי עמאים לנפ"ס אר"ס
 נפשא דא"ק :

ואמרת אלהם לנפש לא ישמא בעמיו,
 שמועתי מוכצור מן אחמי' זללה"ה
 עפ"י גמרא (יומא ע"א ע"צ) כד אתו שמועי'
 ואצעליין לאיפטורי מיני' דכהן גדול אחר להן
 ייהון צני עומין לשלס, ואמרו הקדושים שמועי'
 ואצעליין לכה"ג ייהון צני עומין לשלס דעצדין
 עוצדא דאהרן, ולא ייהי צר אהרן לשלס דלח
 עצדי עוצדא דאהרן, וכיכא עירי דלח רמיחא
 צאורייתא. וזה לנפ"ש שמועי' ואצעליין אעפ"י
 שהיו מועטפתם גרים והיו קדושים לא ישמא
 בעמיו לצל יאמר להם חלילה ייהון צני עומיין

כב**בינה****בחקתי****יודעי**

ח' רעה ועי"כ יעמדו היסודות ולא ישלוע
הרקצון בעלמות יעו"ש. והנה ידוע שהאכילה
של הלדיק העוזר צלמי ליי"י לבדו הוא לא
מחמת רעצון כפשו רק להעלות כלולי המאכל
לשורסם ויצאו למקומם לקדושה כידוע עפ"י
כחצי מרן הארז"ל, ואז לא ישלוע עליו רוח
העוונת, ונעשה גופו ספירי. זה שאמר
הכחצו ואכלתם לחמכם לשונע היינו שחסי'
האכילה כאלו הוא כבר שבע זלל רעצון
גופו לחלוט ח"ו. רק צלמי ליי"י לבדו, ואז
וישצמם לצמח צארלכס, היינו צעה שגופו יס'
צקצר צארץ גם אז יה' לצמח ולא ישלוע זו
ריחם והולעה ולא יפרדו היסודות :

ונתנה הארץ יבולה. הנה צית השלישי
המקור לנו יס'ר שמוכה לו צ"צ
הוא צית יעקב שמדחו מדה אמת, וזה יס' לומר
אמת מארץ חלומה. דהנה דכחל רמז הקץ
"אלף מחאים" תשעים. ונודע שזה מרומה
צחיצת ארץ אלף הוא אמת א'. מחאים הוא
מספר ר'. תשעים הוא מספר צ'. הוא אמת
ארץ. וזה אמת הצית השלישי שהוא של יעקב
מדה אמת. מארץ חלומה מן אלף מחאים תשעים
שרמז דכחל על הקץ והוא ר"ת אמת. וזהו
שיש לרמז צרישא דקרא ואת מלוותי השמרו אס
השמרו מלוותי חגרו ועשיהם אה"ס אמת
אמת ציבנה ע"י מעשיכם הצית השלישי שהוא
של מדה אמת. והנה חז"ל דרשו יחינו מיומים
חרין צמים צית ראשון וצית שני. ציום השלישי
יקימונו ונח' לפניו הוא צית השלישי המקור.
זה יס' לרמז ונחמה הארץ היינו אלף ר' צ'
שהוא אמת חסן יבולה ר"ת ביום השלישי
יקימונו ונח' לפניו :

אס צחקותי ממאסו ותלכו עמי צקרי ח"ו כמו
שחלי כקרא מנזאר העשפט ח"ו. אמנם כן
חעשו צניי האהוצים צחקותי חלכו סוד המקיקה
דצוק צסם הרחמים, וכמו שסם הוי' צ"ה הי'
היה ויה' כן גם אסם צעה חס"ת חס"ו קיום
כלמי לעולמי עד צרחמים רצ"ס :

ולפי דצרינו מה מאמר נחמד דצרי מרן א"ח
אשר אמר צרוה קדשו מ"מ צרחמים
רצ"ס. כי צנמ' נדרש חס"ת מוקל וחומר וק"ו
נגד מדה אל מהי"ג מדה חסד אל כל היום
לחיותנו צרחמים רצ"ס :

ופנית אליכם וגו'. פרש"י אפנה מכל
עסקי לשלם שכרם. ולר"ך ציאר
לשון מכל עסקי. וכל הקטן דהנה אמרינן צנמ'
צמה עוסק קצ"ה מפריח חילנות מלמיה דשאים
מוריד בשמים מחי' מחים רופא חולים. וזה
י"ל ופנית אליכם אפנה מכל עסקי ואמקור
העסקים הללו ציד הלדיקים, כאשר חסם
מעוררים צחפילתם וענודתם להשפיע עוצות
לישראל מהשי"ת מקור הצרכה, כדרך שפירש
מרן א"ח וכל בניך למודי י"י כציכול לומדים
אח הש"י, והוא שומע עלתם ותפילתם הזכה.
ומקר ללדיקי הדור לפעול צחפילתם צכל דור
ודור להושיע ולהגן על דורו :

ואברלתם לחמכם לשובע וישבתם לבטח
בארצכם. הנה הקדוש צלוה"ח
אמר ונחמי שלום צארץ היינו שלא יתפרדו
היסודות צהיותם צקצר כהלי עוצדא דרצ אחאי
צד יאש"י שראכו רצ נחמן אחר כונה שנים
לפעירכו ויה' קיים, וזה והשצמי ח' רעה מן
הארץ שלא חסרה עליו רוח העוונת הנקרה

בינה

במדבר

יודעי

הייתי לישראל וגו' אמר להם ומי יתן והייתי צמדצר עכשיו וכו'. משל לנשיא שנכנס למדינה וראי אותו צני המדינה וצרחו ככנס לנשיא וצרחו מלפניו ככנס לעיר חרסה וקדמו אותו והיו מקלסין אותו אמר הנשיא וכו' כאן אני דר. כך כשצא הקצ"ה לים צרח מלפניו שנאמר הים ראה ויגוס וכן הכרים רקדו כאילים, צא צמדצר חרסה קדמה אותו וקילסה אותו וכו'. אמר זו העיר (המדצר) עוצה לי מכל המדינות זו אני צוכה ככסי' ודר צחוכו וכו'. ולכאורה אינו מוצנ מה ענין הדורש עם המשל לפרשה זו. אומנם נראה לי ע"ד הרמז כי הנכס של ק"ס הבס שהי' נכס גדול למעלה מן הטבע אעפ"כ אין צמחן כ"כ מפני שהי' רק לפי שעה. וכן הנכס וההטבע נקדושת הר סיני הי' רק לשעה אזל לימוד המורה הנרמז צמדצר סיני דצרים שנאמרו צסיני. וקדושת המוקדש צית עולמים הנרמז צלולה מועד צהס גבוז וקצווע הקדושה לנלח והוא אור העלם. כמו שאמרו ז"ל אור שצעת הימים גבוז ללדיקים היכן גבוז צחורה כידוע, זה המשל שהמלינו חז"ל כאן אני צוכה ככסי' כאן אני דר דקאי על השראת הקדושה ואור הנכוז הקצווע וקיימאל צהו תדיר וכל אחד ואחד צכל דור ודור מתגלה לו שפעה האור הזה לפי מדרגתו. כעין התגלות נצואה כאשר צילחתי צפסקוק זה הדצר אשר לזה י"י צפרישת מיעוט עיי"ש וצזה יוצן דצר המדרש לפרשה זו סיפה יוחר צמדצר סיני ואזהל מועד מוק"ס וחר סיני שהס היו רק לשעתם זה עומד וקייס לנלח צחסדו יח"ס :

פרשת נשא

וידבר י"י אל משה לאמר נשא את ראש

וידבר י"י אל משה במדבר סיני באזהל מועד וגו'. צמדרש רצה עד שלא עמד אזהל מועד דיצר עמו צנסה. צארץ מלרים, צמדין וצסיני וכו'. וכיון שעמד אזהל מועד אמר יפה היא הלכיעוה וכו'. נראה לפענ"ד לרמז עפ"י אמרם ז"ל לא מלא הקצ"ה כלי מחזיק צרכה לישראל אלא השלום, דידוע דיחוד השלם הוי' ואד' צכפל אזה משס הוי' על אד' יפ"א הפ"ד ופ"כ הפ"י עולה ש"פ כמנין שלום עם ד' אוחיותיו כמצוחר צקרכיס ודן ידיו, וזה י"י עוז לעמו יתן היינו נחיתה המורה שהיא שורש הצרכה לישראל (עיין צחסיס קט"ז ע"א) הוא יברך את עמו אחר הנחיתה בשלום שהוא כלי מחזיק צרכה ככ"ל ולזה יש לרמז צומספר הקודש במדבר סיני צגיו בשלום, זה נרמז צדצרי המדרש כיון שעמד אזהל מועד יפה היא הלכיעוה כלומר כעס להיות היחוד פא"פ יחודא שלים :

ובזה יש לחזק למה צצריאות העולם נקרא מאמרות צעשרה מאמרות נצרה העולם. ועשרה הדצרות נקראו דברות, ולפענ"ד טעמאל רצא איה צי'. לפי מה שאמרו ישראל עלו צומחסצה צסציל ישראל סנקראו ראשית, והמחסצה הקדומה הי' כעין אירוסין והיחוד פצ"פ החחיל לאחר ממן מורהנו והעיקר צצנין המסכן ככ"ל. ומלינו צס"ס על קדושי חסה אמרו עשה זה מאמר היינו קידושין לכך נקרא עשרה מאמרות לרמז על הקידושין של ישראל. אזל צעשרה הדצרות הוה נשואין ואמרינן צגנו' ראוה מדצרה מה מדצרה נצעלה לכך נקראו דברות על הנשואין טעשה הש"י עם ישראל :

במדבר סיני באזהל מועד וגו'. צמדרש זשה"כ הדור אחס ראו וגו' המדרש

בג

בינה

נשא

יודעי

רשעים ירקצ כאשר יקח מחיצת רשעים אותיות שמי כאשר רק רע כל היום ואין לו חיות זה ים לוור פירוש הכחוז בכל מקום אשר אזכיר את שמי אזא אליך וזכרתך, עפ"י זרחה הכהנים יסא ד' פניו אליך ויש"ם לך שלום, היינו שהסם הוי' עם ישם הוא מנין שלום, ואז כגמר השלום כאשר יעקור קרני רשעים ויקח מחיצת רשעים אותיות שמי ואז יגרש מפניהם אויב ונשאר לישראל שלום. זה בכל מקום אשר אזכיר את שמי מקום הוא כינוי לשם"י אזכיר את שמי מאותיות רשעים ככל"ל אזא אליך וזכרתך בשלמך שמי הוי' העולה כ"ו עם אותיות שמי ככל"ל אזכר אחסם בשלום, וזהו וסמו את שמי על בני ישראל ואכ"י היינו שם הוי' ז"ה אזכרם. וכן חנו אומרים שים שלום שעם אותיות שים כגמר השלום לזכר את ישראל באהבה :

פרישת בהעלתך

בהעלתך את הנרות אל מול פני וגו'. ויעש בן אהרן אל מול

פני המנורה וגו' כאשר צוה יי' את משה, ידוע מהקדוש רבינו מוה' דוב בער זללה"ה ששאלו אותו החלמידים מפני מה הם מדוכאים בעניות שבצר עליהם הדחקות ר"ל, ואמר הקדוש להחלמידים מה אעשה לכם אחסם רז"ל חכמה דייקא הרולה להסכים ידרים ופירסה מלך לפון מלפון זהו ואתה, אומנם עלה אהן לכס שהקבלו עליכם שסמיו אי"ן ואין לו קלוה לוור דרוס או לפון והונאו הדברים צס' אגרא דפרא מנכזר מן אלתו זללה"ה, זה יש לרנו צקרא ויעש בן אהרן צנוניה שסוא צדרוס הרולה להסכים ידרים [ובס שמן מרות להכמה] ועשה פעולותיו הקדושים צחכמה עליונה צלר הדיום וגם פעל צלדקותיו אל מול פני המנורה היינו כנגדו ללך לפון מלפון זהו יאהה להציא פרכסה לעולם, ויעש בן אהרן להגיד שצחו של אהרן שלא סינה כאשר לוס יי' את משה לעורר גם פרכסה לקיום העולם לחורה ומלות, כמו שמדמות מלחין

ראש בני גרשון וכו', ים לדקדק צזה בג"כ שא לא כאשר כקוטיה המדרש צפ' השא, ומה שבראה לי הקטן כמוני עפ"י רתו מה שאיחא צגמו' צרכות פ"ק, מפני מה לא כאשר כון צאשרי מפני שים צה וכו'. ואפ"ה חזר דוד וסמכה צרוח הקודם קומך יי' לכל הנופלים עיי"ש, זה נשא ר"ה גון של אשרי את ראש צני גרסון"ן שהסי"ה יסא את ראשן של ישראל צנים המגורסים מעל שולחן צניהם ויסמוך אותם להסיים אליו ככ"ן של אשרי סממכה דוד צרוח"ק ככ"ל בן יעזר לנו סעוזר וסמקומך צעהרה :

יודבר יי' וגו' צו את בני ישראל וישלחו מן המחנה כל צירע וכל זב וכל טמא לנפש מוכר ע"ך נקבה תשלחו אך מחוץ למחנה תשלחו. ולא יטמאו את מחניהם אשר אני שוכן בתוכם, כאשר שמעתי מצותי וצפרעית מנכזר מן א"ח זללה"ה, כראה כה מצדניהם לו היא זירה על הקנאה וסחלום והכבוד המולאים זה וכו'. זה ים לרנו לרוע"ה ה' עצור קנאה לרעה צא מלי הרע פטפוטי דברים, לזאת מציא לפיר"ס כאשר אמרו רז"ל, וסחלום הוא מוכנה צו כמנין, ועמא לכפש הוא כבוד המדומה אשר הוא מוטעא את הנפש כי הכבוד של מעלה צורחה ח"ו אין אכי והוא יכולין לרור כאמנם ז"ל, זה הוא הצירה וישלחו מן המחנה כל לרוע (קנאה) וכל צו (האום) וכל עמא לכפש (הכבוד) מוכ"ר עד נקבה השלחו אפילו מי שהוא צחי' זכר משפיע לא יסחמם צהם אפילו אם מחרמיה הילר יהדמא שהוא לשם שמים כמוצן, אל מחוץ למחנה השלחום חוץ הצרי הגוף ישלחם כלה יגרש מיינו ממדות האלו ולא יטמאו א"מ, אש"ר חכ"י שוכן צחוכס, צחם ח"ו ככשל צזה יעשה שצונה ויכסיר מעשיו אש"ר שצונה עילאה אכ"י שצונה תחאה וישצו אל יי' וירחמנו :

ישמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם, ידוע מאימם ז"ל על הכחוז אוי לרשע רע כאשר יסא רק רע, וכן סם

בינה

בהעלתך

יודעי

המרגלים היו כולם צמדגה גבוה ועלו כולם בקדושה ורלו לעשות תיקון רח"ב הזוכה, וזה הכאמר עד רחב לצא חו"ת לתקן מה שכאמר מחס"ה פ"י. ע"כ לקחו מפרי הארץ מידי דמיון להראות כי המגבר צח" ז"ן תיקון על הכאמר עד ככר לחם. אמנם לא הי' עוד הזמן לזה, ולא נגמר עדיין התיקון בשלימות וזוהי אחרת לבש צם להגביר הז' מדות צי"ן אומות, ע"כ אמרו וכל העם אשר ראינו צחוכה אכסי מדות שהם צעלי מדות, (עיין להלן דביצור שאחר זה). כנען חס"ד. חתי גבורה וכו' כנודע מה שאמר אדונינו מו"ר מלוצין זללה"ה, עד שצא הזמן המוכשר אחר ארבעים שנה בשליחות יהושע, וכתגלה המוצו בן ארבעים לצינה נוקצא דקדושה אז צאו אל רחב והתגברו על הסע"א וכנענע תחת הקדושה וסיא ג"כ כהספכה אל הקדושה לעוצה צחוכה שלמה :

וכל העם אשר ראינו בתוכה אנשי מדות. ידוע מה שאמרו חכמים בזה וסתורה ניתנה לדורש, והנראה עפ"י דברי אדונינו הקדוש מו"ר מלוצין זללה"ה אשר הזי"ן עומים המה נגדיים נגד המדות הקדושים כיודע כי זל"ז ע"א. כנען חסד צס"א, חתי גבורה דס"א, האמורי תפארת דס"א, מלשון האמירק היום לשון פאר ישראל אשר צך אחפא"ר וכו'. וזה שאמרו וכל העם אשר ראינו צחוכה אכסי מדות כלומר מדות נגדיים. למדות דקדושה אמנם הי' להם להסתבון אשר המה כ"ל יחלוק. ובהסתבנות המדות דקדושה תצול כח הסע"א ויחוקן כל העולם צמלכות שמים :

סדרה נא לעון העם הזה כגודל חסדך וגו' ויאמר י"י סלחתי בדברך, צמדגה כי הי' עת רכון גדול לחץ משער וצאס הי' אוור סלח כל עד סוף כל הדורות, סיחה תפילתו כשעמט, ובאשר אמר סלח כל רק לעון העם הזה שסיצו לו מן השמים ויאמר י"י סלחתי בדברך ולא יומר, והנה גדלה התמ"י וכי לא ידע משה צנציחתו הגדולה מן העת לרון, ולמה לא

מאין יצא עזרי סוד הככות מוזן הוא מצחיתת אין, ומרומן צחוכה משה העלמים מלחיות משה ם ין א מלחיות מאין וזה כאשר לוח י"י את משה ומשה ואשרן אמרו ואכחנו מ"ה שהוא צח" א"י:

פרישת שרה

"שרה" לך "אנשים וגו'. הוא ר"ת אש"ר "שומחת" ל"צ אשה. והנה סלח לך אנשים ס"ת חכם. לך כל ראה צח" אשה צינה צקוד ויזן י"י את הללע, והס"י אמר למשה צח" הדעת סלח לך לדעתך כפירש"י ז"ל הרי שומחה משר להם שלשה מוחין חכמה צינה ודעת שכה אל צי"ן מדות דקדושה אשר צכחם יגברו על הז' אומות להכניעם תחת הקדושה. וירמזה הסורה הזי"ן מדות היס צה עץ הוא הלדיק כנודע מלין הקודש צח" תפארת שכולל השפה קלות ו' מדות. וראיחם את הארץ הוא צח" הז' מלכות הוא זעיר וכוך. וכנודע מהארז"ל גורל אחד לי"י וגורל אחד וגו' כי מילוי אה" קס"א ומילוי הוי' ע"ב שניהם כאחד הוא מוספר גרל רגל, ובצללות שניהם אחד לחצירו שני רגלים, וכן זה לעומת זה עשה אלוקים, (וזה מה ששומעתי אומרים משה הלדיק הרצ מוה' ליבש זללה"ה מופה"ק שסכע לקעשיניק עזאל ר"ה זה לעומת זה עשה אלוקים). והנה מוצא צכחתי האריז"ל אשר יוסף אמר לסצני ישורון מרגלים אחס כי רכה שכה הי"צ סצני ישורון הצאים מלרימה הס י"צ לרופי הוי' יתגלה אלל המרגלים אח"כ ההולכים לתור את ארץ כנען כנודע ויהגבר כח הוי'. ואח"כ צעת יליאחם ממלרים יתגבר כח סס אה"י אשר אה"י להיות הככה לציאח ארץ ישראל, ולא יתגלו שניהם צמילוחם ועוצם ויהי ע"ב קס"א צמספר רגל. והנה נודע ששורש הסע"א הוא מנוק' ולא הייתה סס רח"ב הזוכה, ועי' כאמר צעד אשה זוכה עד ככר לחם שהוא חסדן המזון היפך צח" ז"ן. ובתיקון הצריה קודש יתקון צח" זן שהוא צמספר אל הוי' כנודע, ועי' אמרה חנה רחב פי על אויבי היפך הכאמר צוכה אכלה ומחכה פי', וציליאת

בד

בינה

שלה

יודעי

פרשת קרח

ויקה קרח. צגמ' גדרים דרש רצא מאי דכתיב שמש ירח עמד זבולה, שמש ירח זבזול מאי צעין והא זרקיע קציעי מלמד שעלו שמש וירח מרקיע לזבול ואמרו לפכירצש"ע חס אחס עושה דין לצנ עמרס חנו מאיריס ואס לאו אין חנו מאיריס, צלוחס שעה ירח צחס חלים וכו', והענין אינו מוצנ למס לא האירו חיקך כרלון הצורא עד שזרק עליהם חלים. אמנס ידוע שמש וירח הוא צצריאה שסס צחי' משה שהוא גימ' אל שדי שהוא צעולס הצצריאה. וידוע ענין חלים שהוא מלסון יורס כחן צחי' זיווג כנודע מכתצי האריז"ל קוד שלסס החלים שזרק יסונסן לרוד שהוא צחי' מלכוט וסס חלה מיפין דלחידריקי מווחס עילאס קסימאס כידוע, וכיון שפגמו ערס קרס צמסס שהוא שורס הדעס מג' מוחין דמכייטו צלו החלים לצחי' הזיווג לא ה' זיכולס השמש וירח להאיר צצחי' זיווג שסשמש משפיע האור לתוך הלצנה כיון שנחסר להס שורס הזיווג ככ"ל עד שזרק עליה' הקצ"ס חלים צחי' זיווג סיוכלו להאיר כי נודע שעיקר הארס הצנ מעליונים וסחטונים הוא ע"י זיווג ויחוד :

המעט מבס כי הבדיל וכו' ובקשתם גם כהונה. דסנה נודע מאמרס ז"ל (חולין פ"ט) שמדרגת אצרהס גדול ממדרגת דוד שנצטנל ממליאות יוסר מדוד, שדוד אמר ואנכי חולעס שיש צו איזס חיוס, ואצרהס ה' צמדריגס בצוה יוסר שנצטנל ממליאות ואמר ואנכי עפר ואפר, אמנס גדול הנאמר צמסס ואחר' שזמרו ואנחנו מה שנצטנלו מכל וכל אפילו מעפר, חס מה שנכרסס לי שאצרהס ה' מוכיר מקרובו מה שלס נצטנל לגמרי, ואמר חנה נא הואלתי לדבר אל אדני שיש לי כל כך ססגולות חלקיס ועדיין ואנכי עפר ואפר ולא נצטנלתי עדיין מכל והוא צעיני לפלל ולחסרון, חס שאמר משה לערס קרס המעט מבס כי הבדיל אלקי ישראל אתכם שיש לכס ססגולות הקדוסי להקריז אחסס אליו ח"כ לריכיס אחס לפי"ז להיוס

לא סספלל סקליחס עד סוף כל הדורות, הלא מקר נפשו צכל עם ורגע עצור כללוס עמו ציס ישראל, וי"ל עפ"י הזמר הקדוש כאן צנפילה משה צמירגלים י"י ארך אפים ורצ חסד נשא' עון ופסע ונקס ל"י וגו' סקססס אמאי אמת סלקא מכאן, וסירץ איכסו צסקר דיצרו לא רלס משה לעורר קיעורו ח"ו צמיצס מרס אמת סיחעורר עי"ז שסס לא דיצרו צלומס, ולפי"ז י"ל דצלומס ידע משה רצינו מהעס רלון מיהו ענין קיוס לעולס הוא ענין אומס, שפס אומס חכון לעד קוסעמל קאי, ח"כ חס ה' מוצקס סקליחס עד סוף כל הדורות ה' מחעורר ענין אומס קיוס לעולס וה' מחעורר הקעריג על שסס צסקר דצרו. ולכן חפס חס סויעוע לעלור צעד סמוקעריגיס לעוצס ישראל :

ועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם, ססס כסילס"ר מקיס להאדס סייעסס עצירה לריך להסחכל מה יחס צנכלית סענין הלא צקופו יחסרו כי רע ומר יח' לו אח"כ, וסכס לייחס הוא ענין ססחכלו כמו מליץ מן ססרכיס וצגד הוא עצירה כמו צגדו צי וכקך הוא ענין סוף כמו סוף הצגד, חס שאמר ועשו להס ציצית סיססכלו על כנפי בגדיהם על סקוף של צגירות סעצרות מה יח' אח"כ הלא מר יח' צקופו סס"י ילילו, (ועי"ז יכלל מן סעצירה כמו סמלינו צגמרח (מנחות מ"ד) כידוע) :

ויאמר י"י סרחתני בדברייך, יס לרמו ליסועמנו על כסא דרוד לי חסס לצרך כאשר אמרו רז"ל צפסחיס כידוע, וצפי ויגס אמר יהודס ליוסף ירצו נס ענדך דבר צלזני וכו' כידוע כל הדצרים ה' על היסועס לעמיד מסיס צן יוסף ומסיס צן דוד סיחס שלום כידוע, דבר ר"ס דסנח בסמון ראסי. כוסי ר"ס ויאמר י"י סלסחי דצצריך כמו סדרסו רז"ל על רוי' צכסא דרוד רב"א לוגין ארך אפים ורצ חסד וסנין כי קלרתי :

בינה

קרה

יורעי

דקאי על כל חמורה ששכל צחקה, כי אי"ל לזא לחכלים העטעם. אזל קרה לא רלה להצונן זה הפשע צזאח חקה חמורה שקאי על כל חמורה כמו שהוא האמה רק למד זאת חקה חמורה על פרה לחור, לכך הקשה על משה וחלק עליו צדין ציה מלא ספרים ועליה שכולו חכלה, וז"ש פרה אדומה ראה היינו שהחקה קאי רק על פרה אדומה ולא על כל חמורה, וא"כ צמקוס שלא נכחז חקה הכל הולך עפ"י הסצירה והעטעם לפיכך חלק על משה צעליה ככ"ל אזל האמה שאין לחקור טעם על שום מלואה כי המלואה נחור מלין סוף יח"ש וגם מלוחיו הם אין סוף ולנו כיתן הכל צחקה :

הבין הסלע הזה נוציא לבם מים. י"ל עפ"י מה ששמעתי שנמלא צספרי" על ספסוק ודצרתם אל הסלע וגו' ונחן מיימיו והולאח להם מים מן הסלע, כי צכל דצרי יש מר' יסודות וא"כ גם צסלע יש מיקוד המים, והנה חס הי' נשאר צסלע מיימי העטע שיש צו מן היסוד לא הי' הנס צגרי יש מלין ולא הי' הנס גדול כל כך, וכדי להגדיל חת הנס אמר הס"י ודצרתם אל הסלע וגו' ונחן מיימיו כלומר המים העצעים שיש צו יתן צהחלה עד שלא ישאר צו מיקוד המים, ואח"כ והולאח להם מים מן הסלע עכ"ד. וצזה י"ל שאמר להם משה צריך פלא המן הסלע הזה עד שלא הוליא מיימיו העצעים אחס רוליס שנוליא לכס מים, הלא לא הי' הנס גדול כל כך, לא כן אעשה כ"א ויך את הסלע פעמיים שנפעס ראשון יוליא מיימיו העצעים, ואח"כ ויצאו מים רבים וצזה גדל הפלא מנורא עלילות המוליא מים מלור החלמים צריך כס ופלא יש מלין :

פרשת פנחס

וידבר י"י אל משה לאמר, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן וגו'. לבן אמר הנני נותן לו את בריתי שלום, צמירס צצס צדין הוא שיעול סכרו ע"כ. ונראה לי צזה דהנה

להיות צעל צעיינכס ולהחשצ כאפע ואין, ואחס לא כן אלא ובקשחם גם בהונה שחפליס אחס צגדלות לכך אין לכס להחירעס מה שאין לכס הסמנות יוחר גדולה, ואהרן מ"ה דו"א הוא צמירגת חפע ואין לכך צחר צו הס"י כמלמר הכחצו אשבון את דכא. והנן :

המעט מבם כי הבדיל אלקי ישראל אתכם וכו' ובקשחם גם בהונה, אמרו רז"ל שמשפחה קסה כחמעטו צמין מופני שהארוה הי' מכלה לוחס, וזה שאמר להם משה, המע"ט מוכס מה שסשאר מוכס מע"ט הוא מופני כי הצדיל אלקי ישראל אחס וגו'. שיש לכס הסקרצות לעצודתו מה שאין אחס יכולין לסצול ואין ציכלתכס לעסוק צעסק צצוה וקדושה לצלחתי חחטלו צצרי מן הדצרי' הסוגעי צגציה מרומיס, ועכשיו נקשחם גם כהונה עצורה צצוה יוחר ויוחר מוכס"כ שהוא לא עוצ לכס, עצרו חס י"י צשמחם לצ צמה שהרסיס החצונן וחלליה :

פרשת חקת

זאת חקת התורה אשר צוה י"י לאמר. רציס מקסים למה לא כלמר זחה חקה הפרה. וכו"ל הקען לפרס עפ"י דצרי המר"ר, וזה ראה קרה לחזוק על משה פרה אדומה ראה והוא פלא, ונראה דהנה קרה חלק על משה צדין ציה מלא ספרים חס חייצ צמזוזה ועליה שכולו חכלה חס חייצ צלילת, ולא החצונן סכל חמורה הי' חוקה, ואעפ"י שצצורר לפעמיס חיוה טעס צמלוא אין הטעס העיקר דחס ידמה צדעתו דעיקר המלוא הי' מופני הטעס הכחצו צה כלמח מזה אפקורסת כדאי' צסנהדרין (כ"ח ע"צ) אמר ר"י מופני מה לא נחגלו טעמי חורה שהרי שחי מקרלות נגזלה טעמן ונכסלו צסן גדולי העולם, שנלמר לא ירצה לו נשים אמר שלמה חני חרצה ולא חסור וכו' ראו מה כלמח מזה, והרי כל חמורה חוקה, ומה סכחצ דוקא צפרה אדומה חוקה, יש לוחר שכלך לא כתיצ זחה חקת הפרה רק זחה חקה החמורה ללמר

בה**בינה****בנחם****יודעי**

י"י זה רלון הצורח יח"ס. ועפ"י כ"ל יי שיש לו כח צומח הפלחת יס לו פתחון פה צתפלה לפני יולרו. וזה אפשר אשר נכתב צתורה הפלחת צלשון חמירה ע"ד שולינו צר' חכילא בן דוקא שאמר אם שבורה תפילתי יודע אני שהיא מקובל ותפלה כזו הוא הפלחת לעושי ותפלתה לו מן האד' והקצ"ה מחפאר צתפלה כזו לפני מלאכי מעלה ותצין ויח"ר שלא יאמר פינו דבר שלא כרלוננו :

פרשת מסעי

לברכת החודש מנחם אב

"אלה מסעי בני ישראל. ר"ח אבי אמי חה מנחם א"ב זאת נחמתינו כי יס לנו אז חצינו צצקמי' וכרחם אז על צנים ירחם עלינו ועוד יסיצ לבוינו. וגם כי יס לנו דין צנים והוא לנו אז וקיי"ל אז שומח על כבודו כבודו מחול ויועיל לנו השוזה. (ועי' המסעות זה הכל לקדושה ונתגלה כבודו יח"ס כמזא צוה"ק והמקובלים, ועבור זה נקטו שידעו לקרות אלה ואחא) וגם "מנחם" א"ז ר"ת אם ואף ע"ג דלגנים ולרום רליעא אחאח חיימא וחתקפת צדווע ימינא :

ודתגחלתם את הארץ בגורל וגו' אל
אשר יצא לו שמה הגורל

לו יהי' וגו'. והנה חקר חיצה מקום והי' לריק לכחוצ אל מקום אשר וגו' עיין פירש"י כאלו נכתב אל ונקוס, נראה לפרש כאשר התצונכתי מדברי מנחם חלמ"ו הכה חמרו ז"ל (גיטין כ"ז ע"א) ארץ לצי כחצי צה מה לצי זה אין עורו מחזיק את צטרו אחר כך אף ארץ ישראל צומן שיוצצין עלי' רווחא וצומן שאין יושצין עלי' גמלא ע"כ, וזה חכמה חסודה הקדושה שחקר חיצה מקום שהי צחורצנה הוא גמלא והענקוס הוא צהעלם עד עת קיצון גליות וישראל ישיבו אל אדמתם וימלא המקום צתפשתעות לאין מעשר ציסועה מהרה :

דהנה חילח צדצרי הגלון הקדוש חיד"א זלח"ה צמה שאמרו חכמים שבר מלוח צהאי עלמא ליכא, והטעם הוא כי שכירות חינו משתלמח אלא לצקוק ואמר הקדוש הנ"ל עלה לקבל שבר מלוח גם צהאי עלמא שיעש' כל מלוחיו צמקירה כפש כמלוח עלינו ויהי' נקרא סוק ואזי יהי' מוגיע לו שבר עכ"ד. וזה י"ל פי' המדרש הנ"ל כי ידוע אשר פנחס קידש שמו צמקירה כפש כמזואר צגנ' וצחרגוס יוכחן לך ראה נח צדצרים' עד היכן ה' מקירה כפש צפועל מומס, לוח אמר הקצ"ה צדין הוא שיעול שצרו מפני טעסה צמקירה כפש ומוגיע לו עפ"י הדין לשלם טעסירות כדין הפועל :

פרשת מטות

וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר

צוה י"י. ידוע אשר צגלוחיו נקחס כל חזון וכנחא. חומס גנוו לצדיקים צלותיות חסודה וצכל דור ודור לדיקי' הדור רואים צלותיות חסודה כמעט כמו צנחא, ועינינו ראו אלל לדיקי' ענינים רבים כמעט כמו צנחא עפ"י למודי חסודה כח"א לפי דרכו והילוכו צקדוס, חה י"ל וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל אל הלדיקי' טחס ראשים על עוצדי י"י הנקראי' מטוח לצני ישראל שמתים עלמס לחיות ישראל לאמ"ר שיוכלו לומר צרות הקודש זה הדבר אשר לוח י"י ומן השומי' יסכיומו על ידס כן יה"ר :

א"י וידבר משה אף סכרחס דיצור קסוח
מ"מ נמקר הדבר אל ראשי המטות וגו'
לאמ"ר טהלדיקי' יהפכו הדינים לרחמים כי זה הדבר אשר צוה י"י כן הוא הללון מצעל חרחמים טהלדיקי' ימחקו הדינים לרחמים :

לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה
י"י. לחמ"ר היא הפלחת כמו חה ה' האמרת היום פרש"י מלשון הפלחת. ליתן להם מרת הפלחת לפאר ליולרס זה הדבר אשר לוח
?

בינה

דברים

יודעי

אשר התפלה הראוי' להתקבל הוא לזקק רחמי' ולכוין בחפילו רק כבודו יח"ש, כי כאשר נחילד חיזה חקריו ח"ו בישראל צודאי יס חקריו במקור נשמתו של ישראל נשכינה הקדושה אם הנכים. ויתפלל על חיקון השכינה, ונעילא יתוקן גם למטה, וזה ויתחנן אל יי' נצינה יי' לאמר לדורות שיחפלו עזור השכינה הקדושה ויתוקן הכל :

וירצה עוד ואתחנן אל הוי' בעת ההוא לאמר. עפ"י מה שיש עמים למטה ועמים לרעה נספר קהלת, ואמר משה ב' עת היינו השכי' עמים אפילו עמים המופכין ב"כ יי' לאמר רחמים שכן אנירה הוא רחמים :

או יאמר עפ"י הידיע עת נגי' קנה ושט, כי ידוע שהתפלה זו חלל נלחמות סיחון ועוג ה' זאלול יי' חסונה והתפלל משה עד סוף כל הדורות שיחא זיכולה לעזור להש"י צימים האלה נפרעות נדירות הקדושים נקני"ה. וכן אפילו נדבר מאלל ומשקה יחא לעזרתו יח"ש ללורך נבזה לעזור ולמשא :

א"י ואתחנן אל הוי' בעת ההוא לאמר, חכמי המשנה נסרו לנו סיעת מוצקה לידע זאם התפילה נגורה נפיו חיל מקוצלת. וזה ואתחנן אל הוי' שחי' מתפלל להש"י לאמר היינו שחיה התפילה נגורה נפיו ויהי' נעזור שחפילו מקוצלת :

א"י ואתחנן אל הוי' בעת ההוא לאמר. דזנה נעת נעו"ה לא כשאי נכזה אחי נקרא, אולם לעתיד נזא נ"צ כשיהי' הגאולה שלימה יי' נקרא כחציחו, וזה שאמר וזא לליון גואל וגו' אז כאום יי' יי' נקרא הוי' נדירות כחציחו, וזה נצינק רעי' נחמאל נרלומו ליכנס

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל, ידוע אשר משה אמר משנה תורה לישראל קודם הסתלקותו שיהי' הדברים האלה להם למשמרת ולישועה עד שיצא פנחס זה אליהו לנער הגאולה, וזה יס למוז הדברים נמשכר פנחס אליהו :

או יאמר אלה הדברים אשר דבר משה, עפ"י אשר קבלה נדירו שמועל

על איס הפרטי העומד על עמו להוכיחם ולעוררם לשוב ליי' לשמור שפתי' לדבר נוסרים שלא לגרס ח"ו חיזה קיערוג נדנריו, ויכלכל נדנריו נמשכר שלא להזכיר שום מעשה רע ומגונה ח"ו, וצין דין יצקס רחמים מנעזר האמתי על עמו ניה ישראל, כאשר ראינו מנבואתו זל"ה כאשר עמדו להוכיח ולדרוש נשנה נודה וכדומה הפכו פניהם נכוד הדקנה והתפללו ליי' שיהא רעוא נצל יתעורר על נדנריו חיזה נלכול וקיערוג ח"ו. כי נצב עמו ישראל שורש העוז, וע"י נדנר חוכמה יתעורר נלצם לעוז שיוכלו לקבל השפעות עוזות ממקור הנרכז, ולזה יס לרוח שביון משה אלוכיני נחוכמהו לעוררם למשנה עילאה השונה נמקום ניהה הנק' אשר ניהה המאשרכ"ו. ונניח כל חידון נפקין וכל השפעות עוזות וישועות, וזה אלה הדברים אשר נדנר לשון הנחמה והמשכה למשנה הנקרא אשר, כן נדנר חוכמהו ה' לעורר למשנה נכל זל"ה ה' נהר נמשכר שלא להזכיר נחוכמהו שום חטא ועון רק הכל נרוז ננדנר נערה וגו'. שלא לעורר קיערוג ח"ו נכדי שיהיו חוים שיוכל להנסיך השפעות עוזות וישועות נרחמי' :

פרשת ואתחנן

ואתחנן אל יי' בעת ההוא לאמר, ידוע

בו

בינה

ואתחנן

יודעי

שנחה יהי' צעח טיהגלה סאור השנעות הקדושי'
ע"י מועשינו צהפלה צחיטעווחא דלתתא לקרצ
הגאולה צצ"א :

ושמרתם את כל המצוה אשר אנכי
מצוך היום למען תחזקו
ובאתם וירשתם את הארץ. חיצת סחוקו
צסגול, והכרחה עפ"י הגנ' (כחוצות ק"א ע"צ)
רצ חייא צר אדא מקרי דרדקי דריש לקיש הוס
חיפבר חלתא יונא ולא חאא. כי חאא ח"ל
חנאי חיפברת ח"ל דליח (פ"י כרס) חאח הכיח
לי חאא וצלחרי מנחה יוס ראשון ג' מנחות
חשכולות חשכול לגרצ, יוס שני צלחרי ג' מנחות
חשכולות שחי חשכולות לגרצ, יוס שלישי צלחרי
מנחה ג' מנחות חשכולות שלש חשכולות לגרצ
והפקרתי יוחר מחלי'. ח"ל אי לאו דחיפברת
היה עזרד טפי ע"כ, כלומר חילוי לא צעלח מן
החורה היו חשכולות מולאין יין יוחר, וצחה
טעצרת צהשחולות עצורת סכרס וצנ"ח מן
החורה גרונח לך שהיירות מועעיס, כי עצורת
סלה וכרס צלחן הקדושה הוס רק החורה,
והכה פסקינן צחי"מ (ס"י קל"צ) צדין קניית
קרקע צחוקס כנון גדר נעל או פרץ הוס דוקא
חם הועיל צמעשו צחיקון הוטלריך כנון צצ"ח
לצנות ולחנק רלחות ומלכות, וצערד לחרוט
ולזרוע, וצחחלח לחן הקדושה חנר להם ושמרתם
את כל המצוה וכו' צשמירות חנלות והחורה
הוס חחוקס. חזה למען תחזקו שחסי' מוחזקיס
צלחן הקדושה כי צשמירת החורה והמנחות
מועסיכיס שהספעה הלריכה לעוז חארץ, י"י
יעורר גאולחנו ופדות נפשינו צצ"צ ומוכה לרחות
צצ"ח משיח מלכנו צצ"א :

פרשת ראה

ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וגו',
פחח צלשון יחיד ראה וסייס צלשון
רציס לפניכס, אך חנורו חז"ל יחיד טעצ מוחלין
לו ולכל העולם כולו עיין צגנ' ר"ה, והכה ע"י
החצוצה מנעורין טעצ צרכה, ולהיפך ח"ו
כשחחרשו צעצירות ח"ו גורמים וכו', חזה י"ל
רחה

ליכנס לחרץ וסי' יודע שחם הוס יכנס חסי'
גאולה הצעווחה שלימה לעולמי עד, וחנר
ואתחנן אל הוי' בע"ת ההוא ראמר, ציקס
טיחא נחנר הוי' ככחיצחו צעח הוסא כשהוא
יכנס לחרץ :

ואתחנן אל הוי' בעת ההוא לאמר,
ידוע מוח"ק ונחאריו"ל לסוצ קודס
החפלה צחצוצה להיות צחי' לדיק חחיד צשמיל
ולרעא. חזה למד חוחנו רצן של ישראל צעח
ההוא לחנר. חוחיות השס חעוז אהוה גושפנקא
דחחיס צ"י טמיל ולרעא חחם השמיס וחח
החורץ :

"בעת" ההוא לאמר ר"ח הבל לחקן הזיין
הצליס צעח החפלה טיעלו החפילות
מלצות צחות לרלון לפני חרון כל :

אעברה נא וגו', כראה לרצו עפ"י הידוע
מחצני חאריו"ל גומל חחדים
לכון גמולי חלצ טלא יחא נחנא דכסופח רק
צצחי' לדיק צא צזרוע, וקונגה חבל צחי' לדיק
יסקר עולס, חזה **אעברה נ"א** לצל חלטרך
לחקרים עללון רק שחובל לחצוה כדרך הלריקי'
צדרך לי"ע והצון :

פרשת עקב

וריה עקב תשמעון את המשפטים האלה
וגו' ידוע לרופי השנעות הוי' צכל
חודש, וסכה חלירוק חיולא חק"ס לריך חנחקה
כי מורה גצורה ולריך חנחקה צחחחיס, והלירוק
של חשרי הוס ויהיה יולא חק"ס ויחלו חוטה
סרי פרעה, חזה לפצ"ד רנח הפסקוק ויהיה
ליירוק של חודש חשרי עק"צ יולא מנעקז מוספי
חיצות להרלוח חסמנעין חנשפטיס חאלה וחציו
סימי מוספט צחיס ולריך לסוצ ולחנק וכסיס דין
למטה חין דין למעלה, חזה וסנר י"י חלקיך לך
חם הצרית וחח חסחד וגו' :

א"י ודי' עקב, ידוע סד' טמות הקדוסיס הוי'
חלקיס חרר' חחי' לריכין לכוין צהפלה
לצקס רחמיס על קרצות הגאולה, חזה כראה
ויהיה עקב מוספי סד' טמות חנכרסיס. חזה וסי'

יורעי

ראה

בינה

ראה לשון יחיד אחת היחיד ראה עד כמה גדלה כח הסודות שמוחלין לך ולכל העולם כולו. וזה אנכי נותן לפניכם לשון רבים ברכה. ולהיפך ח"ו והקללה אם לא תשמע ברומ ח"ו קללה לרבים, וזה יזכור כל אחד ואחד מישראל צפ"ע בכל עת ומוטע בכללות כי אין הדבר חלוי אלא צחצוח :

א"י ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וגו', צמדסס הס"ד מפי עליון לא הלא הרעות והטוב. והדבר פלא. והכרחי דהנה אמרו אם היו ישראל שומעים הדברים מפי הקצ"ה צעלמו לא ה' שום רע צעולם רק כולו טוב, אך צעזר שאמרו דבר אחת עמנו וכשמענו ואל ידבר עמנו אלקים וגו' אז כהעבר רע צהטוב. וזה לפי דעתי פ"י הכחצו **ראה אנכי נותן לפניכם היום** היינו אפי אמרתי לכם הדברים לכן כולר ברכה וקללה על סוכאי ישראל שכהעבר רע צטוב. משא"כ אם שומעים הדברים מפי הקצ"ה לא ה' שום רע רק כולו טוב כמו סיה' לעהיד צ"צ. וזהו מה כחמד הפתיחה צמד"ר להצין פ"י הפקוק. **מפי עליון** זאת שומנו הדברים מפי עליון מפי הקצ"ה צעלמו לא תצא הרעות והטוב מעורב רע צטוב רק כולו ' טוב כמו סיה' לעהיד צ"צ :

ולא ירע לבבך בתחד לו כי בגלל הדבר הזה יברכך י"י אלקיך. יש לרמוז מה שנאמר לשון צגלל ולא לשון צעזר כמו שכתוב כמה פעמים צחורה. כי הלקה היחיד מרולה לפני השי"ה היא הכיחנה לשם שמים ולא להתפאר, ולכן כאשר לקה תרומם גוי ומקד לאומים חטאה ענין כחינה הלקה היא צצחינה שלך הכל ומיד נחנו לך כי לי הכסף ולי הזהב כאס ד', והנה ישראל נקראים צנים למקום ויבולים לחפץ צגכויא דמלכא, ואח"כ נקראים צצדים, ועצדא ליה לי' וצגרי' כלום וליה לי' רשותא לחפץ צגכויא דצצוי'. ולכן מקד לאומים חטאה כי עזות הוא להם ליתן לאחרים מוון שאינו שלהם. אצל לישראל לקה תרומם גוי מפני שהם צנים למקום להם כחפץ הלקה לזכות

ולמלוא עד אין ספור. אמנם העיקר זאת כיחנה לעשות כמה רוח לפני יח"ס. זה י"ל בגלל ר"ה לחת גדולה ליוגר בראשית ס"ס חתן הלקה לשם הס"י שאמר וכעסה ראונו אז יצרכך מידו הרחבה :

נתן נתן לו, י"ל כפל הלשון עפ"י דברי רז"ל צצרכה ילחק ליעקב ויחן לך ואמרו ז"ל ויחן ויחזור ויחן. והנה אמרו ז"ל גדול כח של מחנות עניים שמהפכה מדה"ד למדה"ר דעליכו כל השקפים היפך הטוב וישקף על פני קדום וגם אלל סיקרא כאשר צעד החלון כשקפה. רק צחחנות עניים כאשר צחורה השק"פ' מומעון קדש מן השמים, וצומן שכהעורר כח הרחמים כהעורר צרכה של ילחק ליעקב. וזה נתן נתן צכפל ויחזור רחמים כי גדול כח מחנות עניים ויחזור צרכה ילחק ליעקב ויחן ויחזור ויחן והפן :

בחג המצות ובחג השבועות ובומר, כ"ל צדך רנו למה נקרא החג חג שבועות עפ"י המדרש הכחמוח הסציע הקצ"ה חת ישראל שלא יחליפוסו כצכול ח". והוא כשצע להם שלא יחליפס צחומה אחרת. ואמרינן צגנו' צרכה כשצע י"י צמינו זו חורה וכו'. ועי"כ נקרא החג זמן מחן חורה חג השבועות ע"ס השבועות כשצצנו סכיהם כצכול הס"י וישראל עם קרובו וחצין :

פרשת שופטים

שופטים ושופרים וגו' כראה לחרץ קושיה סאוס"ה הקדוש, למה נסמכה סאול' העמדה שופטים לפרסם הקדומה מלוח רא"י צמקדס, עפ"י הגו' חייב אדם להקציל פני רצו צרגל, וצורה הקדוש איהא שסלדקיים סס אכפי סכיכחא מוש, לזה סמוך פ' שופטים למלוח רא"י אפילו צומן סזה מוחיב כ"א לקצל פני רצו צרגל וכחפץ. לכו קצלת פני הסכינה עד ירחס י"י עלינו וישמח לצנו צצנין ציהמ"ק לקיים סעלוח צפועל צצ"א :

בו**בינה****שופטים****יודעי**

נעשים כזכיות להציל כל הנלוצות הקדושים
צנצול הקודש לאור להם צחצוח וצניגופים
זימי אלול, זה לפענ"ד כי י"י אלקיך הו"י
צניקוד אלקי"ס מורה על החצוזה מלחמה להוליל
צלעם מפיהם לצח צקדושה. רחליך ולתח
איציק לפיך ר"ח אלול אשר צחצוח הזה ע"י
החצוזה אני מליך מהם, וגם לתח איציק
לפניך היינו האויבים והקט"ל וגונדה דילי
חציל צקדושה, הס"י יעורנו ע"ד כ"ס צרחמים:

פרישת תבא

והיה כי תבוא אל הארץ אשר י"י
אלקיך נותן לך נחדה וירשתה
וישבת בה. הנה האדם כ"ז שלא חיקן כל
הרמ"ח אצבעים ושס"ה בידיו צחרי"ג מלות חחר
להחבלגל כפעם צפעס, אומס הגוף צחיקון זו
הכל הוא נקרא גופא דלללח ובו יקום צחסיי
המחיס, הגם כי גם הגופות הקודמים יקומו
עם אור המדע שיספע עליהם הס"י. אומס גוף
זה האחרון שנסאד עם הכסמה לחסיי המחיס
הוא המוצח, וכן הוא דלון הס"י שלא ילעך
להחבלגל עוד, והנה האדם שמתקן הכל ומקיים
כל הצרי"ג מלות הוא מייחד הדודים הו"י
צארכ"י ג"י הו"י צהיכל קדשו שהוא צחי' מלכות
עם ז"ח כנודע, זה י"ל והי' לשון שמהם באמר
הס"י אל הכסמה שמהי' שמהם כי תבא אל
הארץ אשר י"י אלקיך נותן לך שמהם שמהם
אל הגוף אשר י"י אלקיך כותן לך שמהם נחלה.
שכן נחלה הוא מספר הו"י צהיכל היינו שמהם'
עבודתך שלימה לקיים כל הצרי"ג מלות שמהם
אחם מייחד הדודים, ועי"ז וירשתה וישבת
בה חזכה לירש את הגוף הזה וישבת זו סיהי
לך חיבור עמו ועמו תקום צחסיי סמהי' ויהי
גופא דלללח צעה"ז וצעה"ז:

פרישת נצבים

אתם נצבים היום בולבם לפני י"י אלקיכם
ראשיכם שבטיכם וקניכם ושומריכם
כל

לא יקום עד אחד באיש לבל עון ולכל
חמאת בכל חמא אשר יחמא. לא
אחרול מלגלות לך דברי מרן אחמ"ו ז"ל לא
יקום עד אחוון רצבין. עי"ן של ש"ע וד' של
אח"ד מורין צגדלותן סיראה האדם סיהא כשר
לעדות שומעיר על אחרותו יח"ס, וצאם הוא
חיטא שהוא פקול לעדות ח"ו אינו יולא ידי
ק"ס, וז"ש כבוד מרן לא יקום ע"ד אחד עד
שצאחד היינו שצק"ס לכל עון ולכל חמאה צאם
הוא חומא והוא פקול לק"ס ח"ו עכ"ד מרן
ודפח"ח:

פרישת תצא

כי תצא למלחמה על אויבך וגתנו י"י
אלקיך בידך ושבית שביו. כזר נודע
שצמלחמה הילר מדר. והנה כאשר סני מלכים
לוחמים זע"ז, עיקר חכמת המלחמה לצלחי כחון
האויב ליכנס צגצולו כי צאם ככנס צגצולו אז
כזר הדבר לללח אח"כ, ע"כ החכמה לערוך
מלחמה על צול שלו לצלחי כחון השוכא לצח
צגצולו. ואז נקל להללית, וזה הכחמה צכאן
צחורה ללמוד מלחמות הילר שחלא ללחום נגד
הילס"ר קורס צחא לפחותך ולהטעים לך טעמא
דאיסודא ח"ו כי אח"כ יהי קסה לך לפדוס
מומו ויאצרך ח"ו, ע"כ צני ידידי חלא לקראחו
חיכף לצלחי כחון את הילס"ר לצח צגצולך לא'
מאצריך וכתנו י"י אלקיך צידיק צודאי חלליח
דרכך ותסכיל וצצית צציו אדרצה עוד חוליל
הנלוצות הקדושות וקט"ל להצילם לגצול הקודש
והי' לפליעה כי"ר לפני העוזר האמתי:

כי י"י אלקיך מתהלך בקרב מחנך
להצילך ולתת איבך לפניך והי'
מחנך קדוש. כ"ל הקטן ידוע אשר החורש
חלול ככל צחלקינו עפ"י מלחמה. כי צחחלה הי'
צכח עשו, ויעקב אצינו צמלחמה הגדולה כלחם
עם עשו ולקח מלאהו המדע חלול סיהא הכנה
על המדע חשרי צחצוזה שלימה, ונקצע לדורות
על החצוזה כסוריה חצוזה מלחמה זלדנות

בינה

נצבים

יודעי

וילך משה, לאן אחר הלך, ואמרנו דהנה ילך הוא נוטריקון בחר יתנו לך יי, והיינו שהלך מעולם ועד עולם עד כחרא עלא' קדישא עלאה על כל עלמין ונחן בכל עולם ועולם כמו ויחיותי, וחזק ויחיה' אותם צחיות חדשות נקבלת בחר וילכוותו יח"ש עליהם נהחדשות עבודה, כה הסבוננתי מקפרים .

פרשת האזינו

האזינו השמים ואדברה, נחלת השירה הזאת אשר רימוז זה קץ הפלאות מרומז השם צ' הדין ווא"ו וי"ד הם כי אז שפה צורה וא"ח לצאר נכתב :

כי שם הוי' אקרא אקרא אקרא גודל לאלקינו. ידוע אשר ככל הספילות מחזיקים להפלה לא ללודק עמו רק למען כבודו ית"ש כי זאת יש איזה חסרון צנים ומקטעא יש חסרון גם במקור כשמות ישראל א"ח הנכים, וכאשר יתוקן למעלה יהא הדיקון גם למטה, וכאשר התפלה הוא זכה ונק' רק לכבוד שמים אז גם מדה אלקים יסכים לעוז לנו. זה ב"י שם הוי' אקרא לכבוד שמו ית' אז הצו גודל גדולה הוא מדה החסד כידוע לך יי' הגדולה והגבורה, הבו גודל לאלקינו יהנו מדה הגדולה והחסד אפילו לשם אלקים למדה הדין שהדין ג"כ יסכים שיקוצלו הפילותינו לפכיו ית"ש :

כי ידין יי' עמו ועל עבדיו יתנחם. לפי מה שאנחנו נקראים צנים למקום אעפ"כ אמר דוד המלך עזרך אני הצינתי ואדעה עדותך. אמאי אמר לשון עזרך, והנראה דהנה דוד אמר נחמנו כי קטרונו גדול כהמה כאשר השי"ת מנלה ומסתוריו קודות הסורה לעמו אמנם כאשר אנחנו עבדיו ומה שקנה עבד קנה רבו. וזה שאמר דוד עזרך אני כאשר אני עזרך דייקי ומה שקנה עבד קנה רבו הצינתי ואדעה עדותך נגלה לי מסתורין סידות הסורה. זה י"ל כי ידין הוי' עמו יי' צרחנים ידין עמו על מה שנגלה קוד לעמו. ועל עבדיו יתנחם יהי' לו נחמה כי המה עבדיו ומה שקנה עבד קנה רבו ומוסכם מכולם נגלות קודו לעבדיו הנציאים :

שנח

כל איש ישראל, צם' חסידים סיי' חקפ"ט חיתא וכן כל ישראל צחיות ואמהות זה לזה נחמנו ראשיכם בצענים זקניכם וסוטרבים כל איש ישראל טפכם נשים. וטפכם לא נחמנו אלא טפכם צלל וא"ו, אמר כל איש ישראל יהי' צעירים כטפכם להקן כל לרביהם עב"ל הספר חסידים צרות קדשו, ונחמנו לפי הסוד אשר הלדיקים יסודי עולם הם עמודים העמודי' להגן צרחנים על עמו צית ישראל, כי צרוחא ח"זה קיערונו ח"ו על איזה איש מישראל המה ממתיקי' אותו היכף ולוקחים אותו צצח"ו, וזה יש לפרש נחמנו ח"ל עיקר חולדותיהם של לדיקי' מנשים טובים שהם ממתיקים כולם לחולדות ועושים להם עוצות כאלה ואמהות ע"י מעשיה' הטובים, וזה י"ל אתם נצבים יש לכם קיום לפני יי' אלקיכם נשציל ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם נשציל הלדיקים נכנסתם כולכם צעירי קומה וחיו יחיו :

פרשת וילך

וילך משה וידבר את כל הדברים האלה אל כל ישראל, הנה האדם צעוה"ז צעומו נמות ה' ולומר מורנו הוא הולך משא"כ צעוה"ז הוא עומד כנודע, אמנם משה רבינו יען שהוא למד את הסורה לכל ישראל והם לומדים אח"כ נשמו אח"כ לא פסק כמו, ואף אחר פנייתו הוא צצח"ו הולך, זה י"ל וילך משה שמשה רבנו הוא חמדי הולך ע"י וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל ע"י שלמד הסורה לכל ישראל :

א"י וילך משה, לאן אחר הלך, והנראה עפ"י אשר כתבתי נמקום אחר לשון וילך מורה על סילוק נשמתו הנקרא משה' ואעפ"כ הי' צצחית הולך ככיל וידבר לשון המסכה שהמשיך צח הדברים האלה המדרגה הזאת לכלל ישראל שנכל דור דור יהי' כחם חזק צעין זה שגם אחר פנייתם יהיו צצחית הולך, כמו שזכרנו צצחיו הקדוש ומה הנאים וחמדי הזוהר והגן:

כח

בינה

ברכה

יודעי

פרשת ברכה

תיכף זללאו לדרך הי' לו שמחה גדולה כי משענתו על לימוד התורה של אחיו יששכר שהוא מחזיק אותו, וזה שמחה התורה שמחה זבולון **בצאתך** תיכף זללאו לדרך הוא שמח ומוצטח אשר ילליה י"י דרכו. כי צעזור שהוא נותן לחמו ומימו למרו ופסחו לאחיו שיעסוק בתורה צוראי ילליה י"י דרכו. וזה דברי מוסר להחזיק לומדי התורה צקצר פנים יפות ויצטחו הסוחרים אשר ילליהו צמעקה ידיהם צאריכות ימים ושנים אמן:

שמה זבולון בצאתך ויששכר באהלך. הנה מדרך העצב כאשר אדם הולך בדרך לסחורה זללאו לדרך עדיין וחמו ומחלללל מחשבה רודפת מחשבה מי יודע אם ילליה מוחלת ממושכה וגו'. עד שיגמר דרכו אז יגמר השמחה כי הלליה י"י דרכו וצהליכמו עדיין לינו צשמחה עד ציאלו לציתו, אמן זבולון

בינה

השמחות

יודעי

פרשת בשלה

צענין מס"כ שמחויצים אלכחו צעזור יליאח מלרים ככ"ל ויהיו נמחקים הדיצורים אשר אמרו נגד מס"כ ויחקו לעוז :

פרשת ויקרא

ויקרא אל משה. א' זעירא מנין פטור להורות על פטור הרחמים ההלכה מלות קרצנות להקריצ לפניו ית"ש לעורר רחמים על עמו ציה ישראל :

אדם כי יקריב "מבם" קרבן "ליי". ר"ח "מעולם" קוינו "לך" עפ"י הירושלמי והמדרש שאלו לחבמה כפס המוטאח צמה החכפר וכו' שאלו לתורה וכו' שאלו להקצ"ה ואמר צרחמי המרצים יעשה תשובה. וכל קצנ העיקר הוא התשובה וידידו, וזה סגנון מעולם קוינו לך כי רק צרחמי יקבלנו צתשובה. וזה שאמרו גדולה תשובה שמענת עד כסא הכבוד :

פרשת אחרי

אחרי וגו' שני בני אהרן וגו'. עיין צזה"ק ד' כ"ז והא פנחס צלמודו וכתיב ראשי

ערב וידעתם כי י"י הוציא אתכם מארץ מצרים. הנה עם צני ישראל צהסלוננס אמרו כי הוצאתם אותנו אל המדבר הזה להמיי את כל הקהל הזה ברעב. והנה ידוע ענין מלות קידש השם צמוס"כ והוא מהפ' ונקדשתי ולא מחללו, ושם מוצאר העם כי אחי י"י המוליח אלכם מארץ מלרים מחויצים אלכחו למס"כ, כי מס"י צהוליאלו ממלרים צרדת השכינה הקדושה לעמקי קליפות מלרים הי' כציכול כעין מס"כ כידוע. וכן מוצאר צזהר הרקיע. ולכן חייצים גם אלכחו צמוס"כ. והנה עם צני ישראל אמרו כי הולאסם וגו' להמיי את כל הקהל הזה צרעצ. וכאלו לא רלו למסור נפסם לכצוד שמו יתצ'. ומסה ואסרן לדיקי סדור רלו להמחזיק הדיצורים. כמו לעשות מלרה להר אשר רתו הקצ"ה לנח, ראה נח צדצני מנין אלממי דצריו הקדושים צענינים האלה, ולכן עשו מחיצה רעב. ערב וידעתם כי י"י הוציא אתכם מארץ מצרים היינו קריאת שמו של ערציה שמוצאר צו יליאח מלרים כאשר אמרו חכמים ולכן ע"י מ"ז של ק"ש כחקן את אשר פגמו

בינה

השמות

יורעי

חורג מה חרי האף הגדול, ותיקון הסרון אף זה לבחש אחרי שגשג האלף בתיקוני. וזהו אחרי שג'א לחקן א' ולהעתיק הסרון א'. וזהו אחרי וזבין כי קלרתי מאור, וזהו דבר אל אהרן אחיד ואל יצא וגו' ר"ח ד' אלפין, וזהו הכרלה בואת יצא אהרן אל הקודש, לרמז כי אמרו כלו כל הקליין ואין הדבר חלוי אלא בחשונה. והנה חשונה חפלה ולדקא מעצירין הבוירה, וכבר אכחו זהו סימנא לוס קול מעון, והנה לוס קול מעון מעפר זאת (אח"ז ראי' צק' כ"ק ג"כ אשר כיון על מעפר זהא כאשר כחשתי) ושצ' צלדקס, וזהו הכרלה לפענ"ד ויעמוד פנחס ויפלה ותעלה המנפה ותחשבו לו ללדקס, כי עמד צין החיים וגו'. והלויק ולדקס הוא קוד החיים :

פרשת קדושים

איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו אני יי' אלקיבם, כ"ל עפ"י הגמ' כאשר שמועו אזה"ע אנכי יי' אלקיך אמרו לכבוד עלמו הוא דורס, וכאשר שמועו אח"כ כדא את אצין הודו לדבריהם הראשונים, כי ידוע שלשה שופטים צדקים לכן כאשר שמועו כדא את אצין הודו צנצור שייכות השופטות, והרבה דברים כשנו צזה ואין כאן מקומו. ואמנם לענין שבה גוי ששנה חייב מיתחם, וידוע העני' כי קדר הצריאה הי' דרך חומר ולורה. והנה צעולם שנה וכפש ג"כ הכל חומר ולורה, צעולם מקומות המקודשים ציהמ"ק וצתי ככסיות וצתי מדרסות, וקדושת ד' אמות של הלכה וקדר עבודה, וצטנה שצחום ומועדי יי' מקראי קודש ר"ה ויו"כ, וצנפש ישראל עמו ציה ישראל, ומעילא מערואי אשר הורה שייך לורה ישראל אשר יהנה אכסי לורה צנפש יעשו הורה צמון היינו צטנה צמקומות המקודשין צד' אמות המקודשים שלו היינו צעולם ויחיד עולם שנה נפש עשן צקוד והסר עשן, וזה שכלומר קדר אחד איש אמו ואביו תיראו דמזה הודאה לדיבור הראשון אנכי יי' אלקיך כ שלשה שופטים

ראשי אבות הלויים וכו'. ר' אלעזר שאל לאצוי א"ל והא חרין חין ותרי הוה אמאי לא אשתכחי חרין, א"ל חרי פלגי דגופא הוה דהא לא אכסיצו וצגין כך צחד איחכללו דכתיב וחלד לו את פנחס אלה ראשי וכו'. וירא פנחס צן אלעזר צן אהרן הכהן, ויקם ממוך העדה, הכא אחקין עקימא דקדמיחא, כדין אחיסיב יו"ד צשמי' לחצרה חמוון כחדא וחתבשר צטלו' דכתיב לכן אמור הנכי כוכן לו את צריתי שלו'. מאי שלו' הכא אלא צההוא כחדא וכו' עיי"ש כל דברי הוהר צזה. והנה ראה נא ותחצונן דצברי הוהר אשר התיקון של נו"א הי' ע"י פנחס, ולא התחיל התיקון כי הם היו חרי פלגי גופא, (צקוד אשר אמר הקדוש מד"צ וללה"ה צפסקוק עשה לך שתי חוליות כסף חרין חללי לורות א"ה אדצר צזה) והנה ידוע פנחס הוא אליהו אשר עמיד להטהלה, כאשר אמרו שלח נא ציד תשלח, ציד פנחס חלי' דעמיד להטהלה צקוק יומאי, והנה ידוע אשר קודם חטא אדם הי' חנוכה אלף יו"י דמות חוטם וחרין עיי"ש, ואחר חטא אדם כחעקם הו"י היינו שתי קומות, וצמנת הורה הי' תיקון כאשר אמר הש"י אנכי יי' הי' תקונו של האלף וחור וכתקלקל צמטא העגל, ונמסר התיקון ללדיקי הדור צכל דור ודור לחקן כ"א חלקו וחלק אדם, (כאשר אמרתי צפי' המענה צאצות רבי חומר חיזה דרך יסרה טיבור לו האדם כל שהוא מפארת לעושי' ומפארת לו מן האדם, היינו סיחקן חלקו צקוד התיקון האלפין ומפארת לו מן האדם היינו סיחקן הקילקול מחטא אדם, וזהו ומפארת לו מן האדם היינו חלק האדם):

והנה האלפין הנה ד' אלפין הא' של

אמת וכלקה האלף וכשאר מ"ס ח"ו.

וא' מן אדם וכשאר דם, וא' מן אד' וכשאר דין, וא' מן ארץ וכשאר צר. וכאח"כ מישראל מחויב לחקן חלקו וחלק אדם, והוא צמחיו הוא צמקרו יערה רחמים צקוד עושה חס"ד לאלפין חסד להד' אלפין, ותיקון הי' התחלה צגאלות מלרים זכרתי לך חסד כעוריד וגו' לבחך אחרי צמדד וגו'. לחקן מה שאמר משה צמשכ'

כט**בינה****השמחות****יודעי**

צני ח"ת ח"ת סלח יאמרו תחורה ירושה להם, ולכן הקפיד הש"י על ציעול שמיעה כי ע"ז צאו לכלל טעות שחי אפשר להם ללכת בגולה, כי אם ידעו ישראל שיוכל להיות ללכת בגולה הי' עושים תשובה, כי מן עונש גלות מן הארץ הי' יראים מאד יותר מכל העונשים שיעצרו עליהם בחוץ הארץ כן התבוננתי, וזה סקיים הפסוק עוד עתה אחר ליזהר בשמיעה כי גרים ותושבים אתם עמרי לי לא כאמר אל עמדי, אני עומכס, גלו לעולם שכינה עומהם גלו לצלל שכינה עומהם למען לידע עד היכן הגלות מגיע ולצקס רחמים כי ישיב ויגאלנו מהרה, וכן נתי' צעור בחקדו ית"ש כי הוא מדלג על ההרים מקפץ וגו' להושיענו מהרה ויזל למח לדיק ויגאלנו גאלת עולם ונעשה ראונו תלצז שלם:

פרשת בחקותי

אם בחקותי תרכו. צמדדס הס"ד חשצתי דרכי ואשציה רגלי אל עדותיך צכל יום ויום הייתי מחשצ ואומר ללורכי אני הולך וסי' רגלי מציאות אחי לצתי כנסיות וצתי מדרשות. ויס לומר צפירסו עפ"י שאלמו צן הא הא אומר לפוס לערא אגרא, כי ידוע אשר סכר מלוא מלוא היינו שהמלוא שפועה ארס צעוה"ז זוכה ועושה אחת צעה"צ ולו מרגיש העטס ומחיקות והעצירות של המלוא וזה הוא סכרו. וצעצירות חלילה הוא הסיפוך וא"כ לא הי' מלד הסכל לקצל סכר צעוה"ז ג"כ כי הלא סכרו מוכן לעוה"צ, אך הס"י הטיצ לכו צעוצו וצחקדו עצור כי הגוף שיצר תלוותו וחמדת סכל חמירות עוה"ז כמו אצרכס אצינו ע"ס. וכן ציאר הקדוש צלוה"ח אס צחקתי הלכו היינו צרגליכס סיה"י רגליכס וכל רמ"ח אצרכס הגשמים נחפכו לרוחנים. וכל אצרכס לא יסיו רגליכס רק לדצר מלוא וצעצור זס מגיע לסגוף סכרו מלסל גס צעוה"ז. וזה לפוס לערא אגרא מחמת הלער סה"י לסגוף עד שפיצר תלוותו סה"י צהרגל סנולד עמו מקצל סכרו גס צעה"ז. וזה אס צחקתי תלכו סיינו אצרכס יחי' רגליכס לילך רק צחקתי אז ונחתי גשמיכס

שומעים צאדס. ואמנס אנשי לורה רק ישראל עם קדוש, כי מחלקי האדס העיקר הוא החלק חלקי מומעל כשמה הקדושה, וצזה אכחנו אנשי לורה צנפס ע"כ את שבתותי תשמורו אני יי' אלקיכס, רק ישראל יתן לסמור לורה השנה כי צראסית צרא חלקים צעציל ישראל סנקראו ראסית צצרא הזמן, וססס ימי צראסית המה כמו החומר ליום השצנה שהוא הורה וכצרא האדס (כמו שאלמו אחס קרויס ארס ולא אוח"ע) לקיים הזמן להעלים העשן, וחצין כי קלרתי ועוד אסנה פרק זה איר"ה צרצז ידים:

פרשת בהר

והארץ לא תמבר לצמיתות כי לי הארץ כי גרים ותושבים אתם עמדי. יס לרקלק צלסון הזה דאס כאמר כי לי הארץ עמילא מוצן כי גרים אחס, ועכ"פ הי' די לומר ואחס גרים וגו' ותיצב כי מיומר, ויכל כאמר התבוננתי צספרים עטס השמיעה מצוחר צפסוק (יחזקאל י"א ע"ו) רחקו מעל יי' לנו הוא נחנה הארץ למורשה, כי הי' צית ישראל קוצרים צדעחס שחי אפשר כלל לכל ישראל לגלות מן הארץ, כי נחנה הארץ למורשה לישראל וירושל חיץ לה הפסק. ואמר להס הס"י ואחסס הוליא מחוכה (סס ז') כי אפי' סנחנה לכס למורשה, סכוונה סלח סה"י גולים עולמות חלילה רק וקצלמו אחכס מן העמים. ואף צגולה אח"י לכס למקדס מוער אלו צתי כנסיות וצתי מדרשות סה"י להס קדושה הארץ אף סהסי' גולים ע"ס צצצריהס, לזה לזה הס"י צעעס השמיעה והיכול שמונה יצינו כי להס"י הארץ, ולא נחנה להס סהסי' להס להחנקה עומה כפי רלונס כדרך סאר אומות העולם ח"ו צארץ סלהס, רק הארץ הקדושה עדיין צידו ית"ש ויקחנה מוכס. וזה שאלמר סכמוצ וארץ לא תמבר ללמיתות כי לי הארץ ויכול להוליא אחכס מחוכה כי עדיין צידו. וכדומס מלינו צחורה סכאמר זה תורה צורה לנו משה מורשה קהלת יעקב. וי"ע מלינו צגמי מפני מה חיץ

בינה

השמות

יודעי

היתה אמו המייד והשלי. הרי מוצא דהמדרש ק"ל דמ"ש והיתה לו ולזרעו אחריו צריח כהונה עולם הוא ענין צפ"ע. ואין זה פירוש על מ"ש הכי כותב לו אצ"ש. וזהו אבי מצינ דברי המדרש בחמלה הפרשה (אשר כזר כהנה) פינחס צ"א צ"ה וגו' צדין הוא שיעול שכרו, לכאור' הוא צלתי מוצן וזהו צ"ל אבי שפיר דהמדרש מפרש מ"ש לכן אמו הכי כותב לו וכו' כלומר זה אבי כותב לו מלך מנחה ולא מהורה שבר, ואח"כ אמר והיה לו ולזרעו אחריו צריח כהונה עולם חמה אשר קנא לאלקיו זה מביע לו צהורה שבר חמה אשר קנא. ועפ"י דברי המדרש ידויק דלכאורה יש להקשות צלמא מה שאמר והיתה לו ולזרעו אחריו צפ"ע שפיר ה"י לריך להודיע כי פינחס שכולד קודם שנמסח אהרן לא צא לכלל כהונה. אצל מה שפ"י אמר הכי כותב לו אבי צריח שלי לכאורה אין לו חוולת ידיעה זו אם הש"י מצרכו, ועוד מ"ש לכן אמר הכי כותב לו חיה אמר לכאורה מיותר ומה ה"י חסר אם ה"י אמר לכן הכי כותב לו ח"צ שלום וגם לפי משפט הלשון אחרי שכח חיה אמר הל"ל אמר לו, וגם דלפרש"י חיה והיתה מיותר והל"ל הכי כותב לו אבי צריח שלום לו ולזרעו אחריו צריח כהונה עולם, וגם מ"ש חמה אשר קנא לאלקיו וגו' הכל כמיותר דהרי כזר אמר זה בחמלה דציו, אצל לפי המדרש אבי שפיר הכל על כוון, דהנה צאמח ארז"ל דאמר הקצ"ה מנחה מודה יש לי צריח גמי וצנה שמה, ואבי מצקס לימחה לישראל לך והודיעם, מבאן הכותב מנחה לחציו לריך להודיעו, וע"כ לוח הקצ"ה להודיע שהוא כותב לו אבי צריח שלום צהורה מנחה, והיות שהש"י חל שפרקס הדבר צפ"י כל ישראל שהש"י חוון מנחה לעושי רלונו אף זולת השכר המגיע לו מלך הדיו. ע"כ לא כתב אמר לו אלא לכן אמר כלומר שיתפרקס הדבר גם ללאחרים. ואח"כ אמר והיתה לו צריח כהונה עולם וגו' חמה אשר קנא וכו' כלומר זה מביע לו מלך השכר חמה אשר קנא:

ועפ"י הפסוק אפשר לומר עפ"י מה ששמעתי שם

נשמעכם צמח וגו' היינו ייודים גשמיים חוץ השכר הלפון צמח"צ. וע"ז אמר המדרש שה"ר חסדאי דרבי ואשיבה רגלי אל עדותיך כל כך שיצר תאוותו וההרגל שכולד עמו עד שאצרו רגילים צמחם לעזרת הש"י אז מביע גם שבר צמח"י כמאמר צן הא הא לפוס לערא אהרן וזה שכתב צהורה ייודים הגשמיים חוץ צב עוז הלפון צמח"צ:

פרשת בלק

וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמרי. יש לדקדק. א' למה נקרא כאן אמרי הלא המה סיחון ועוג. ב' למה לא כתיב בני ישראל רק ישראל. ג' למה כתיב וירא ולא וישמע אך י"ל דהנה ידוע עפ"י הזהר וכוונת שכתב רס"י ז"ל אשר בלק ה"י קוסס יוסר מבלעם. לזאת כתיב וירא בלק צחיו חרשין דינ"י. וע"ז יש לפרש שבלק ראה והצין אשר מלחמתו של משה וישראל ונלחמוס אינו צח עוצי צחרז וחיה רק צח המדות ממרכבה הקדושה, והאמרי הוא תפארת דקט"א (ועיין מה שכתבתי לעיל צפרטה שלח צסמון הקדוש מולוצין זללה"ה). ומלחמתם של ישראל ה"י מנחה תפארת דקדושה תפארת ישראל. וזה וירא בלק את כל אשר עשה ישראל היינו תפארת דקדושה דאמרי היינו תפארת דקט"א, וראה והצין שלא יעלור כח ללחוס נגד הקדושה אז ויגר מואב כי הציו מלחמת י"י מלחמתם:

פרשת פינחס

פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב וגו' לכן אמר הנני נותן לו את בריתי שלום. והיתה לו וגו'. ופירש"י והיתה לו צריח זה צריח כהונה עולם, ולפירושו משמע דהכל הוא ענין אחד וקיפא מפרש לרישא. ואמנם צמדרש איהא לכן אמר הכי כותב לו אבי צריח שלי. גדול השלי שניתן לפינחס שאין העולם מהכנה אלא צמדה שלי והחורה כולם שלי יכו. ועוד שם הכי כותב לו אבי צריח שלי שעידין הוא קיים וכן הוא אמר צריח

ומ' מנחם ומעבד זללה"ם ומקאקוז לזאר הכחוז
 צ' בהעלוחך ויעש כן אהרן. ודצרי רש"י להגיד
 שצחו של אהרן, וכל מפרשי החורה תמחו על
 זה לפאר השבח קדוש י"י דצבר ערמח קטנה
 כזו, והרצ הכ"ל דיצר בקדשו דצר כחמד צזה .
 והוא שצכל מעשה צראשית כאמר ויהי כן ,
 וצצריאת האור כאמר ויאמר אלקים יהי אור (לא
 כאמר ויהי כן) רק ויהי אור . ואמרו
 הקדמונים כי האור הראשון נגבו להלדיקים
 לע"ל לכך לא כאמר ויהי כן, וידוע אשר מעשה
 המורה ואורה היא מאור הגבוה ללדיקים, ואהרן
 קדוש י"י פעל כל זאת מעשה המורה להאיר
 מאור הזה לזאת כאמר ויעש כן אהרן, הוא עשה
 ופעל מעשיו שהיו מהראוי לכחוז ויהי כ"ן .
 ומה נעמו דצרי רש"י להגיד שצחו הגדול של
 אהרן הכהן שלא שינה שלפי מעשיו אין לר"ד לשנות
 הלשון צצריאת האור מלשון צריאות שאר מעשה
 צראשית עכ"ד. זה שאנו אומרים צצרכת הצדלה
 ליהודים היתה אורה וגו' צנכ נסתר צעצע כצוד
 אלקים הסתר דצר, ואנו מצנקים לפניו ית"ש
 בן שהי' לנו יהא רעוול שחכה לאור הגבוה
 שהי' ראוי לכחוז ויהי כ"ן, (ועפ"י רמז צכו"ן
 רבתי גימ' ישחצח עשר פעמים חסד צשיעור
 קוונת החסד מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין.
 צ"ן ותחצונן) :

במס' שבת (פ"ט ע"ג) צמולה שונו לכס
 לאלהים כפקדה אשחו של

כל אחד ואחד צנן זכר ולא ידענא היכא רמיזא,
 רש"י. וכל עפ"י מה שאמרו הנוחן מעחו צין
 לפון לדרוס הויין לי' צנים זכרים שנא' ולפונך
 חמלא צננס שצצו צנים (צרכו' ה' ע"ג) וזה
 מה שני"ל לכם לאהליהם צגוערי' צפון צמקפר
 וזה רמז לצנן ומשכיל מדעמו :

כבוד הבתים יגחלו. מרגלא דצצרי חכמי'
 חלמידי חכמי' נקראים צשום, כי לא
 ידומה הכבוד כי אם צצודו ית"ש, וגם החכמה
 לא יחולר רק לו ית"ש ונק' מי שחכם צחכמו
 ית"ש חלמידי חכם אשר למד מחכמה עליונה, לו
 חכמו ישיבילו זאת .

צסם מהר"ם אלוישניני צפוק ספכי כמים
 לצך נוכח פני י"י כלומר שחצכה צמר
 כפסך עזור הפנים של צסם שגרמח להש"י (כי
 עוז והדר לפניו עוז ומדוה צמקומו) ופרשנו
 צזה כי אפר כלחם אכלתי וסיקוי צצכי מוכחי.
 ועיקר הלער שלי הי' מפני צמוך וקלפך שגרמח
 לך צסם, והארכתי צזה צמ"א, וא"כ פיתחם עשה
 הרתי לעינותא, חרף צנקחו את קנאחי והסיר
 הקלף שלי, ועוד ולא כליתי אה צני ישראל
 צנקאחי. ע"כ גם אחי נוחן לו שני ענינים ה'י'
 הנני נוחן לו את צריתי שלום, והשני והיתה
 לו ולצדו אחריו צרית כהונת עולם, דהיינו שתי
 מחנות חתח אשר קנא לאלקיו וגם ויכפר על
 צני ישראל לכן הנני נוחן לו שחים ווול שחים
 ונכון צס"ד :

לסוכות

במדרש הסוכות הושבתו, שצצ אנוס
 עד דכא אפילו עוצד ע"ז כדור
 אנוס וגם מעא צצריית אשר נמשכה ערלחו.
 ובחצונה צ'ציצה סוכה למולה נוחל לו, וכל
 פרפרת לרמז כאשר אמרו רז"ל ולקחם לכם
 ציום הראשון ראשין לחצצון עוונות, וידוע דצרי
 הרצ הקדוש מוה' רוי יצחק זל"ה, כאשר
 החמיל צ'ציצת סוכה מואהצה צא לחצצון
 כל עוונות זכוות, ומצית ערל ר"ת ראשון
 לחצצון עוונות :

לפורים

מנהג הכהוג לוור צנוסם ההצדלה ליהודים
 היתה אורה וישמחה ויששון ויקר.
 ולוויר צחפילה כן תדרי' לנו. ופליחא תמיד צעייני
 על הצקשה הזאת. הלא אז ציומי הפורים הי'
 נס נסתר הכל עפ"י הטצע וסם נגלה כצוד
 י"י הסתר דצר, ומה ראו על ככה לוור כ"ן
 וזהי' לנו. הלא כפשינו חכמה ליי' על אור
 שצעת הימים והי' לך י"י אור עולם אור הגבוה
 ללדיקים. וכראה לי הקטן עפ"י אשר לשמע און
 שומעתי אומרים צסם הרצ הקדוש והעמוד

בינה**השמטות****יודעי**

שמעתי מאנ"ש בשמו ולא נמצא בכתובים :

ל'י בנעימים מן האבות ומן אלה"ר וסניחם
נעימים לי להאיר כפסי בעצרת י"י צעולם
המעשה וה' לכוני שלא לומר על שום אחד
ומהם, אלז מה אעשה אף נחלת סייוני ציח
המקדש שהוא נחלת קדשנו שפורה וחצינה עלי
וכל זמן שאני דעוה"ז לא יצנה, אונס אברך
את י"י אשר יעצני שכן לי עלה טוזה כלזי
והוא אף לילות יסרוני בדיותי לשמור גם
הלילות ולילה כיום יאיר לאור צלור סמיים
וצננות שצעים ימי חיי יחשצלי פי שנים שצעים
של אלה"ר ושצעים של האבות והוא לא אלאז
כלל נסנותי הניחנים לי וגם המקדש יצנה
צמחה :

תהלים (נח) חבלים נפלו לי בנעימים
אף נחלת שפורה עלי, אברך
את י"י אשר יעצני אף לילות יסרוני בליותי,
עפ"י הידוע כי דוד הע"ה ה' לו שנות חיו
לחד ח"ד מן אלה"ר שחי פחות ע' שנה כדי
שים צעור דהע"ה. ולאידך ח"ד האבות נחמו
לו נשנות חיים, ונוכל לומר כי אלו ואלו
דא"ח, ודוד המלך ה' רולם נחיות כל השנים
שנחנו לו הן השצעים שנה אלה"ר והן השצעים
והאבות הקדושים, אונס ידוע שכל זמן שה'
דוד המלך נחיים לא ה' נצנה המקדש וכח"ש
שנחתי צלומים לי ציח י"י כלך כדרשום ח"ל,
זה שם לפעם חבלים סייוני שני חלקים נפלו

אחרית דבר (מאת המג"י)

הדוד. ברוך ד' אשר חלק לי בבינה, להבין דברי חכמים וחרותם, לחשוף לפעמים
שפוני טמוני-סודותם, וזכיתי לשדד בעמקי מדברותם, והנה גם הספר הנוכחי
מהנה"ק דו"ז בעהמ"ח זצ"ל. נהג בו טובת עין ש"ב הה"ג המפורסם בתורתו ובחכמתו בנשי"ק
מהרש"ש שליט"א האבד"ק רעדים וימסרהו לידי, עוד בטרם נמסר לדפוס, ואף שכבר
משמשו בו ידי גאוני וקדושי ארץ הלא המה בני הבעהמ"ח הקדוש וצלחה"ה שקטנם עבה
ממתני, בכל זאת מקום הניחו לי להתגדר בו. בעזה"י :

ובננח הרוכב ע"ג הענקראו עיני עוד את אשר שיירו הגדולים בענקים, והגהותיו ותקנתיו
כפי מה שידי יר אנוש מגעת, וזאת לדעת כי בעהמ"ח הגה"ק זצ"ל לא ערך
את ספרו לדפוס, רק רשם למוכרת עצמו באין סדר למשנה ולפעמים בקצרה ורמז בפי
רוחב בינתו, ע"כ כבדה מאד העבודה, להביאו לכל הכבוד הזה :

ומדי דברי בו זכור אזכור מה שמצאתי מרגינות תותי דבריו הקדושים לבאר עפ"י
דבריו מדרש פליאה, והוא: מ"ס נספר זה פ' דברים דה"ה חלם הדברים, וח"ל ידוע אשר
נשה אחר נשנה סורה לישראל קודם הסתלקותו סיהיו הדברים האלה להם למשנה ולקטנה עד
סיצא פנחס זה אליהו לצפר הגאולה. זה שם לננו הדברים נמספר פינחס אליהו עכלה"ק.
ועפ"י חלם יומחק לנו המדרש פליאה. מוצא נס' אמרי יוסף נסס ס' עיר דוד סוולה לידע
ספנחס סוף אליהו יראם מאלה הדברים, והוא הפלא ופלא, ועסה נכון מאל כי צולח הדברים
מנוונ שנו פינחס אליהו :

ואתחנן אל ד' שאזכה תמיר להגות בתורתו ולעבדו בלבב שלם בשמחה ובטוב לבב
מרב כל, ולא תמוש התורה מפי ומפי זרעי וז"ז עד עולם אכיר"י.

פרעמישלא ה' שופטים א' דר"ח אלול שנת ה'תשע"ה **מהרה"י** (לפ"ק)

דוד ארי ר"מ "בית תלמוד" פה"ק הג"ל. נעמח"ס ויקונן דוד.

נכד אחי בעהמ"ח הק' זצ"ל מצד אמי תחי'. ונכד אחות בעהמ"ח הק' זצ"ל מצד אבי ז"ל.

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ד